

JAVORSKÁ - MILITKÁ - CASTLE - GALAMBICA - KLIMEŠ - NOVÝ - BELANSKÝ - KUČERA - KOLÁČEK
HOHENBERGER - WAAGNEROVÁ - DVOŘÁKOVÁ - LANGOVÁ - ORTEGA - SLACH - SLACHOVÁ - KAPOUN
KAZIMOUR - HEJNA - PAVELEK - TESAŘ - ADÁMEK - AUZKÁ - MITROCI - VOTRUBA - JAKOUBKOVÁ...

...A MNOHO DALŠÍCH SKVĚLÝCH AUTORŮ A AUTOREK

100 POVÍDEK

SBÍRKA K 10 LETŮM NAKLADATELSTVÍ
E-KNIHY JEDOU

REDAKTOR: JIŘÍ HALBERŠTÁT

E-KNIHY
JEDOU

100 POVÍDEK

SBÍRKA K 10 LETŮM

NAKLADATELSTVÍ E-KNIHY JEDOU

Redaktor: Jiří Halberštát

OBSAH

POPRVÉ	11
VÝBĚR Z KNIH MICHALA TESAŘE	13
OBYČEJNÝ ZÁTAH	15
KNIHY LADISLAVA KLIMEŠE	33
NOČNÍ JÍZDA	35
KNIHA NIKOLY VONDRÁČKOVÉ	48
PRVNÍ VRAŽDA Z „VILNOSTI“	49
VYBRANÉ KNIHY JANA KUČERY	58
(NE)VINNÝ	60
KNIHA PETRA ROMANA	77
SEŠ SI JISTÁ?	78
KNIHA MICHALA HAVLA	94
ZÁMĚNA	95
KNIHY JIŘÍHO GRANTA	107
OSM STRÁNEK ŽIVOTA	109
VÝBĚR Z DESÍTEK KNIH HANY MILITKÉ	116
BOŽÍ MLÝNY	118
VÝBĚR Z KNIH SAŠI NOVÉHO	131
STRAŠÁK NA POLI.....	133
KNIHY KARLA KALECKÉHO	142
ANNA A KAREL	143
VÝBĚR Z KNIH IVANA GALAMBICI	155
ŠKLÍBÁK	157
KNIHY EVITY ROHÁČKOVÉ	160
KAMILKA.....	161
KNIHA JOSEPHA STEPPANEHO	175

GOLDÝ	176
KNIHY PETRA TESAŘE	182
MUŽ, CO VIDĚL DVAKRÁT	184
KNIHY MIROSLAVY DVOŘÁKOVÉ	195
KRÁSNÝ SOUSED	197
KNIHY LUCIE AUZKÉ	211
ZMATKY MOJÍ MATKY	213
KNIHY PETRY KROPÁČOVÉ	220
MALÁ ATLANTIDA	222
KNIHY JIŘÍHO HALBERŠTÁTA	224
PARANOIA	225
VÝBĚR Z KNIH MARIE JAKOUBKOVÉ	231
ESO MEČOV	233
KNIHY KREÁCIE KRATOCHVÍLNE	244
HOPSÁCI	246
KNIHY IVA TOMÁŠKA	250
ZPRÁVA O STAVU ČESKÉ JUSTICE	252
KNIHY MILOŠE ZBRÁNKA	256
MEDVĚDÁŘŮV POMOCNÍK	257
VÝBĚR Z TITULŮ IRENY MONDEKOVÉ	265
MALÁ NEPŘÍJEMNOST PANA BERGERA.....	268
KNIHY JANA MAŠATY	280
KOMPATIBILITA	282
KNIHY DALIBORA KUČERY	294
PES, KTERÝ ŠTĚKÁ, KOUŠE	295
KNIHY JAROMÍRA BERÁNKA	354
VE VÍRU HYPNOTERAPIE	356
KNIHY JITKY KAČÁNOVÉ	365

ODDĚLENÍ PSY	367
KNIHY PETRA KARASOVÉ	371
JEŠTĚ NE!	372
KNIHY GABRIELY KOPCOVÉ	378
PTAČÍ HLAS.....	379
KNIHA MIROSLAVA KRAFTA	384
SCRABLE.....	385
KNIHA VĚRY KRPÁLKOVÉ	393
NEŘÍKEJ TO MÁMĚ	394
KNIHA TEREZY KRUPOVÉ	408
SAMOTÁŘKA.....	409
KNIHA JANY SLANINOVÉ	413
PŘEKVAPENÍ, KTERÉ MNĚ MOHLO ZAPŘÍČINIT INFARKT.	414
VÝBĚR Z KNIH MILOSLAVY RÝZNAROVÉ	419
NEPOLÍBENÝ	420
SBÍRKA POVÍDEK LUBOŠE POLÍVKY	428
UŽ JSEM VELKÝ, ALE NĚKTERÉ VĚCI NECHÁPU	429
KNIHA PETRA NOBELA	442
AGÁTA.....	443
NĚKTERÉ Z KNIH ZUZANY MUCHOVÉ	455
KDYŽ OBAL KLAME	457
KNIHY MARIE BRONY	465
COOL POLIBEK	467
KNIHA STACY FARSKÉ	481
KRÁMEK PANA KELLERA	482
KNIHA PETRY VOTROUBKOVÉ	486
PŘEDJAŘÍ.....	487
KNIHY MILOSLAVA KUSÉHO	491

CESTA DO HLAVY	493
KNIHY MARIA HANÁČKA	500
KOLAUDACE A DEMOLICE KUCHYNĚ	502
PLÁNOVANÁ KNIHA, Z NÍŽ JE POVÍDKA	509
TANČÍCÍ ŘEZNÍK	510
KNIHA MIROSLAVA ŠILARA	517
FITIPALDI.....	518
KNIHA MARTINA HATTALY	521
SNAD SE NIC TAK HROZNÝHO NESTALO	522
KNIHA MICHAELY MAXOVÉ	527
ABRAKA DABRA	528
VÝBĚR Z DESÍTEK KNIH JANY JAVORSKÉ	541
BEZ OSTYCHU	544
KNIHY OD POLI TAJEMNÉ	564
DIVOKÉ POVŠECHNOSTI.....	567
KNIHY PETERA BELANSKÉHO	598
PRAVIDLA SEXU.....	599
VÝBĚR Z KNIH NATALY CASTLE	611
SETKÁNÍ ZVLÁŠTNÍHO DRUHU A OPILÁ DRAČICE	612
KNIHY, NA NICHŽ SE JAN DONNIE DIVIŠ PODÍLEL	621
...POTOM UŽ NEBYLO NIC	622
KNIHY MIROSLAVA ZACPALA	640
TŘETÍHO LISTOPADU.....	641
KNIHY MICHALA CHOCHOLATÉHO	653
PÁR SEKÚND PRED KONCOM	656
VÝBĚR Z KNIH TOMÁŠE BENÍKA	661
NEVĚSTA	663
KNIHY KRISTINY WAAGNEROVÉ	680

ZÁHADNÝ DOPIS ZE STAROVĚKÉHO EGYPTA	682
KNIHY MIROSLAVA SLACHA	692
FARAONOVA KLETBA	694
VÝBĚR Z KNIH MARTINA KOLÁČKA	697
JAK OKOVAT PEGASA.....	699
KNIHY MARTINY VRÁNOVÉ	709
PAN PRAJZ A OPAVA	710
KNIHY OLDŘICHA KAPOUNA	714
JIM A HLASY Z TEMNOT.....	715
KNIHY PETRA HEJNY ML.	725
POSLEDNÍ VÍTĚZSTVÍ	726
KNIHY ZDEŇKY HUSÁKOVÉ	739
APOLLÓN A DAFNÉ.....	740
KNIHA OBSAHUJÍCÍ POVÍDKY HELENY SLACHOVÉ	743
SRDCE	744
KNIHY VALERIE THERIEL	757
VZPOMÍNKA NA LÁSKU	759
VÝBĚR Z KNIH IVANA KAZIMOURA	769
DOCELA VŠEDNÍ OBYČEJNÝ DEN ROZEVLÁTÉHO BOHÉMA	771
VÝBĚR Z KNIH PETRA HEJNY ST.	792
ZA HRANICE ŽIVOTA	794
KNIHA JAKUBA JINDRY	805
KNIHA ŽIVOTA.....	806
KNIHA NINY ROUBÍKOVÉ	817
NEJTĚŽŠÍ BITVA	818
KNIHA HANKY HOSNEDLOVÉ	827
JEDNO ZAPOMENUTÉ VÝROČÍ	828
KNIHY JIŘÍHO ZAISE	835

ZASRANEJ NĚMEC	836
KNIHY OSKARA GEORGA SIEBERTA	841
ATLANTIS	842
KNIHY PETERA STUHLÍKA	852
KULÍŠEK 1	854
KNIHY MICHAELA NEWCHOPA	866
PRVNÍ BYLO SLOVO	867
KNIHY OTAKARA ADÁMKA	879
CENA MÍRU	881
KNIHA JIŘÍHO PAVELKA	896
PRVNÍ KONTAKT	897
KNIHY CHRISTOPHERA C. ROWA	907
TAKOVÁ BĚŽNÁ MISE	909
KNIHY FRANTIŠKA TYLŠARA	918
HRDINOVÉ BEZE JMÉNA	919
KNIHY MIROSLAVA HOKEŠE	929
MARRY ROWLANDSONOVÁ V INDIÁNSKÉM ZAJETÍ	930
INDIÁNSKÉ PŘÍBĚHY BORISE TAUFERA	940
POMSTA	942
KNIHA LENNY HAMILTON	955
ČLOVĚK ČLOVĚKU VLKEM	956
VÝBĚR Z KNIH JILJÍHO KOCIANA	965
MÉ POSLEDNÍ POTÁPĚNÍ	967
KNIHA DANIELA JANŮ	981
PATNÁCT VTEŘIN	982
KNIHY LUCIE ORTEGY	996
MĚSÍČNÍ ŘEKA	997
KNIHA PETRY LANGOVÉ	1021

ZRCADLENÍ	1022
VÝBĚR Z KNIH JAROSLAVA BENEŠE	1030
JAK JSEM SE CHTĚL STÁT POSLANCEM	1032
KNIHY MIROSLAVA TOTY	1037
PODRAZ	1039
KNIHA TAMARY KREJČÍ	1051
JAPONSKÁ ZDVOŘILOST	1052
VÝBĚR Z CESTOPISŮ PETRA KUČERY	1058
VIDĚL JSEM TO, ŘEK TEN DIVNEJ CHLAP.....	1060
KNIHY MAJORA SLIKA	1086
PÍŠŤALKA	1088
KNIHA MILANA POHLA	1100
POSELSTVÍ Z KUBY	1101
VÝBĚR Z KNIH VIOLY TWODOVÉ	1117
PLAVÁNÍ S DELFÍNY	1118
KNIHA LADISLAVA PAPEŽE	1123
SMĚLE DO AFRIKY	1124
CESTOPIS RADKY LACINOVÉ - LINDOURKOVÉ	1137
VRAŽDA PODLE OTHELLA.....	1138
KNIHA VLASTY ŽÁČKOVÉ	1149
ANI JEŽÍŠ NEPŘÍŠEL	1150
KNIHA JAKUBA WOLFA	1155
ŠUMAVSKÝ OBR.....	1156
KNIHY VÁCLAVA VOTRUBY	1163
FANTOM.....	1165
KNIHY TOMÁŠE TOMANA	1175
VÝTAHÁŘ	1177
KNIHY VLADIMÍRA MATĚJKY	1183

TENKÁ HRANICE.....	1185
KNIHY MIROSLAVA KOČÍHO	1196
FOTOGRAFKA MRTVÝCH	1198
KNIHY MICHAELY MITROCI	1216
TANEC SE SMRTÍ.....	1218
VÝBĚR Z KNIH MARTINY HOHENBERGER	1232

POPRVÉ

Michal Tesař

List první

Ano, vím, že mi to budou vyčítat. Ale neměl jsem čas je na tuto změnu připravit. Je jisté, že mne budou chtít udat, zesměšnit, pokřivit vše, co jsem dosud vybudoval, co jsem získal. Ne pro sebe, samozřejmě. Vždyť víte, že chci jenom to nejlepší ze sebe dát všem v mém okolí. Proto všechny ty cesty, hovory, dispute, rozmluvy, monology, extáze! Opravdu bych velmi stál o to, aby vše, čeho si na sobě cením, co znám, ale i to, co neznám a je mi vyjevono mým otcem, bylo předáno dalším pokolením. Nerozumím tedy, proč mne neustále všichni varují a napadají, že ji nesmím přivést ke stolu. Mám přece právo se zamilovat, tak jako to činí všichni mladí lidé kolem mne. Já jsem na lásku připraven...

List druhý

Dnes ráno jsem se probudil s divným pocitem v hrudi. S potěšením si prohlížím milou tvář vedle mne. Spí. Poprvé jsme se milovali. Hvězdná noc a vlahý vzduch byly svědky naší velké chvíle. Chladivá rosa skrápěla žhavá těla, rozpálená vášnivým ohněm. Uprostřed noci se stal zázrak! Vytryskl nový život! Má ho moje milovaná nyní ve svém lůně. Jsem šťasten, jak jen zamilovaný může být. Cítím se být obyčejným mužem. Proč bych tedy já měl být něčí nástroj? O nic jsem se neprosil. Budiž! Ale nikdo, nikdo z nich nemá

morální nárok mi zakazovat lásku, přikazovat, jak se mám chovat, co říkat, koho milovat. Je to čistě moje a její věc!

List třetí

Jde to těžko, ale zvykám si. Stejně tak i ona, má milá. Nevím, jestli by někdo jiný stál o můj úděl. Již od počátku vím, že vše spěje k tragickému konci. Cítím, jak mi ubývají síly. Po rozhovoru s nejvyšším mužem naší země na mne osud dolehl plnou vahou. A proto věz, můj milovaný plode lásky první noci – jsem na tebe pyšný a věřím, že budeš ctít svou matku a pozorně ji poslouchat, až ti bude o mně vyprávět. Nechci, abys mne viděl s aureolou slávy, ale jako úplně obyčejného, milujícího otce, který se narodil ve špatné době. Je těžké psát někomu, s kým už se nesetkám. Ale věřím, že tvoje matka tě dobře vychová!

List čtvrtý

Mám poslední přání. Aby tyto listy byly doručeny správné osobě. Ne, nebojím se. Už jsem všem odpustil – zrádcům, nepřítelům, i těm, kteří mne zapřeli jako přítele. Rány seker a kladiv odpočítávají můj čas na tomto světě. Na světě, kde jsem se narodil, poprvé zamiloval a poprvé poznal hořkost žití. Uchovejte si na mne hezkou vzpomínku, ty, má jediná milovaná Marie z Magdaly, i ty, jenž jsi zatím bezpečně ukryt v matčině lůně, ať synu, či dcero.

Poprvé jdu vstříc smrti.

Váš Ježíš z Nazarethu.

Výběr z knih Michala Tesaře

Poslední planeta

Jednou přijde den, kdy nám naše planeta všechno vrátí. Možná bude pozdě. A lidé? Pochopí? Půjdou to zkusit jinač? I ostatní planety se dokáží bránit. Příběh o proměně měkkého Pozemšťana v tvrdého bojovníka za život a Matku.

https://eknihyjedou.cz/posledni_planeta

Věštec z Kondrakkaru

Společenství Poutníků je vážně ohroženo. V Kondrakkaru se narodí malé děti a Věštec, temný pán na Kordoru, vládne ocelovou pěstí celému kraji. Dokáže malá dívka a poslední z Poutníků odolat silám Temna, překazit boj o moc dvěma panovníkům a pomoci silám Světla získat zpět kouzelný meč? Pomohou Jezdci z planin, Morlockové a Jestřábí lidé Poutníkům? Čtěte...

https://eknihyjedou.cz/vestec_z_kondrakkaru

Mladý Ital v létě tančí a v zimě nepracuje, vole!

Je na dětství a dospívání něco k smíchu? Je, a mnoho. Pokud nevěříte, můžete si přečíst krátké povídky, pokud věříte, stejně si je přečtěte! Smích je nejlepší lék a u mnoha povídek si můžete říci: „Jó, to taky znám z dětství!“

https://eknihyjedou.cz/mlady_Ital_v_lete_tanci

OBYČEJNÝ ZÁTAH

Ladislav Klimeš

Tak krásnej den to mohl bejt.

Pohodička, člověk se mohl jít vyvalit k bazénu a válet si šunky.

Ale jak už to tak v mém životě bývá, vždy, když mám volno, něco se kardinálně posere.

Telefon zadrnčel.

Melodie z Beast in Black začala řvát na celé kolo.

Letmo kouknu, kdo volá, a protočím otráveně oči.

Na displeji se rozzářil nápis *Vrchní kokot* doplněný o obrázek démona Pyjorožce z polského kresleného seriálu *Exorcista*.

Šéf... Úžasný...

Určitě zas nějaká super důležitá zakázka...

Fakt miluju *volné* dny...

Natáhnu se po mobilu a zvednu hovor.

„Ano, pane Franz?“ zahlásím.

„Dobré poledne, Michale,“ odpověděl, „večer máme práci, na šestou sraz u nás. Dneska to je něco speciálního.“

„Rozumím,“ odpovím klidně a ukončím hovor.

Rozvalím se v křesle a promnu otráveně tváře.

Moje drahá polovička Alice vykoukla z kuchyně. V rukou nesla hrnek horkého kafe.

Při spatření mého výrazu se zarazila.

„Slyšela jsem mobil,“ prohlásila, „tváříš se, jako by ti volala nějaká milenka, aby ti řekla, že je těhotná. Nebo Franz a máš večer práci.“

„Bééé,“ zamručím.

Chápavě přikývla a i jí na tváři naskočil kyselý výraz. Tenhle týden jsme fakt plánovali něco společného podniknout, jenže při mém zaměstnání kontraktora a s tak aktivním šéfem to prostě nešlo.

„Chápu,“ položila přede mě hrnek s kafem.

„A to jsem si chtěl jen pár dní odpočinout,“ seberu hrnek a chvíli koukám do husté černé tekutiny, ze které stoupala pára.

„V klidu, zlato,“ vlepila mi pusu na tvář a odešla zpět do kuchyně.

Opět kouknu na mobil. Tentokrát abych věděl, kolik je hodin.

Tři čtvrtě na deset.

To by z toho mohlo ještě něco být. Vstanu a jdu za Alicí.

Zrovna chystala snídani. Na pánvi prskala čtveřice vajíček a Alice zrovna krájela chleba.

Tiše se za ní přikradu a pohladím po zádech.

Alice na mě otočila hlavu a usmála se.

„Ani na to nemysli,“ zarazila mě, „víš, jak to obvykle končí.“

„A to je špatně?“ nechci se nechat odbýt.

„Sex? Ne,“ zašklebila se, „ale větrání a vyhození spálené snídaně už ano!“

Povzdechnu si a přestanu provokovat.

Ta mi tu spálenou pizzu a dva dny smradu nepřestane připomínat snad do smrti.

Tiše se i s hrnkem kafe odeberu do pracovny a začnu si chystat vybavení.

Za tohle bych měl mít ještě další extra příplatek.

Fakt, že jo...

Na půl šestou jsme se celá parta sešli před naší centrálou.

Jako první dorazili Pointy s Clayem. Oba se tvářili dost otráveně. Očividně také měli na dnešek své plány a šéf nám je překazil.

Opět.

Poslední dorazil Woody. Svoji milovanou Mazdu RX8 zaparkoval před knihkupectvím, které sloužilo jako maskování pro naši centrálu.

Holt i malé, nenápadné knihkupectví s fantasy literaturou může skrývat žoldáckou organizaci...

Woody vešel a jako jediný z nás měl dobrou náladu.

Pochyboval jsem, že to je nadcházející akcí. Spíš za to mohl ten neskutečně obrovský kyblík kuřecích křidélek z KFC, který držel v pravé ruce.

„Tak co, pánové?“ oslovil nás a rovnou si narval do huby další křidélko, „připraveni na další akci?“

To nebylo třeba nějak komentovat.

Stačilo pokývat hlavou.

Sešli jsme se v konferenční místnosti, tam si pustili prezentaci a vymysleli plán.

Náš navigátor/hacker/nosič kafe, kterého jsme znali jen pod pseudonymem Hanibal, měl pro nás vše už dopředu připravené. Fotografie cíle, oblasti, kde se nachází, a další nezbytné podrobnosti.

Navíc nás všechny překvapil, kupodivu příjemně. Po měsíci se opět umyl a oholil. Vzal si dokonce i čisté triko. Černé s potiskem.

Potisk zobrazoval křečka s puškou a noktovizorem.

Nápis pod ním hlásal: Mediator 2: Return of Mr. Hamster.

Náš šéf, Tomáš Franz, dorazil přesně.

K našemu překvapení nepřišel sám, ale přivedl s sebou ještě jednoho člověka.

Dvoumetrový holohlávek v bomberu a bílých maskáčích od Vietnamců moc důvěry nevzbuzoval. Postarší, odřené, ale vyleštěné kanady tomu taky moc nepřidaly.

Se svým týmem jsme si vyměnili všeríkající výraz.

Dal by se popsat asi jako: *Co to kurva je?!?*

„Pánové,“ oslovil nás Franz, „představuji vám Dušana Motyku, medika nově vznikajícího týmu Bravo.“

„Zdravím,“ řekli jsme všichni čtyři naráz.

„Taktéž mě těší,“ přikývl Motyka a po pokynu Franze si sedl do křesla u stolu.

Sedl si přímo naproti mně, takže mám možnost si ho důkladně prohlédnout. Kdybych vzal každý stereotyp pasující na vesnického nácka, pasoval by přesně na osobu před námi. Krom oblečení i jeho figura odpovídala vesnickému plešounovi. Trošku břuch, mohutné pracky a silné nohy. Díky bomberu jsem nevěděl, jestli má nějaká tetování, ale pochybuju, že je nemá.

Moc důvěry teda nevzbuzoval.

„Kdyžtak mi říkají Doktor Ortel,“ řekl klidným hlasem.

Celý můj tým polknul. Zakryli si tváře, aby nebylo vidět přibblé úsměvy.

„Tady pan Motyka,“ pokračoval Franz v úvodu, „vám dneska bude dělat řidiče. Nenechte se zmást vzhledem, pánové. Pan Motyka má nejvyšší vzdělání z vás všech.“

„Osm let základky a učňák?“ nadhodil Woody.

„A ty jsi studoval kde, ve vepříně?“

Nastalo tíživé ticho. Woody zrudl vzteky a chystal se něco říct.

Franz ho však předběhl.

„Pánové, uklidněte se,“ zavrčel, „nemá cenu se popichovat hned první den. Tady pan Motyka se nabídl, že se připojí k vaší akci jako řidič. Nic víc.“

„Dobře,“ odpověděl Woody, ale nepřestával si naštvaně měřit nováčka.

„Můžeme se tedy pustit do brífingu?“

„Ano,“ řekneme všichni.

Včetně Dr. Ortela.

Brífing byl rychlý a jednoduchý.

Dostali jsme cíl, probrali všechny proměnné a vymysleli plán.

Nakonec to nevypadalo na nijak extra obtížnou práci. Naším cílem byl celostátně hledaný Čestmír Zemánek, bývalý podnikatel, nyní podvodník na volné noze.

Prostě náš klasický cíl.

Někdo, kdo nasral BISku, policii, či někoho zámožného.

Někoho, kdo byl ochoten zaplatit za čtyři kontraktory, co toho týpka bez debat sejmou, nebo ho sbalí a doručí v dárkovém balení s mašličkou.

Naštěstí jsme pro tohohle nemuseli jet někam na druhý konec republiky, byla to akce v Praze.

Na Žižkově...

Jakmile Franz řekl adresu, už jsme se nedivili, proč tam posílají nás. *Žižkov...*

Místo, kam se policajti báli chodit a ukradená prkenice byla ještě malá nepříjemnost. Tohle byla ta část města, kam prostě slušní lidi nechodili.

Ale na druhou stranu, pozitivní bylo, že se člověk mohl poflakovat s ostrým kvérem na ulici a nikdo nic neudělal.

Starousedlíci kvůli střelbě maximálně otevřeli jedno oko a běžně si nikdo ničeho nevšiml.

Takže během plánování jsme se rozhodli vzít ostré zbraně a prostě tam nalítnout.

Zemánek se podle všeho ukrýval v jednom starém domě plném pochybných obchůdků a ještě pochybnějších společností.

Nic, co by nás trápilo.

Plán byl ve finále taktéž jednoduchý:

Vezme se naše upravená policejní dodávka. Náš tým půjde ven a Ortel zůstane za volantem.

Vltnem tam, popadneme zmetka, hodíme do auta a uskutečníme operaci kramle. To vše dřív, než se začne někdo zajímat.

I když... byl to Žižkov. Ani by mě nepřekvapilo, že za čtyřicet vteřin budeme mít naše auto odstavené na cihlách a bez motoru.

I takové věci se tam stávaly.

Proto ani jednomu z nás nebylo líto si s sebou vzít ostrou zbraň.

Já už se upřímně těšil, až zas ze skříně vytáhnu svůj milovaný Sig Sauer MPX...

O dvě hodiny později jsme vyrazili.

Všichni po zuby ozbrojení s plnou výbavou. V autě panovalo napjaté ticho, stejné, jako před jakoukoliv akcí. Všichni jsme mlčeli. Nějak nebylo o čem mluvit.

Kupodivu Ortel se choval jako profík.

Mlčel a nezačínal žádný hovor.

Na Woodyho pokyny reagoval jen klasickým: *Ano, pane.*

Nic víc neřekl.

Bohužel, jak jsme zjistili, měl jedno velké mínus.

První věc, co udělal po nastoupení do auta, bylo zapojení jeho flash disku s hudbou.

A hádáte správně, co tam měl.

Ortel...

Jen čtyři písničky.

A ty jel furt dokola.

Jelikož Woody kdysi zavedl pravidlo “řidič vybírá hudbu, spolujezdci drží hubu”, měli jsme o utrpení postaráno. Nemít na sobě všichni kukly, viděl bych tváře plné hrůzy a utrpení.

Woody nervózně bubnoval o sedačku vedle sebe a doufal, že následující písnička bude něco jiného.

Nebylo.

Půlhodinová cesta na místo se proměnila v hodiny nekončící torturu. Aspoň pocitově.

Když Ortel začal zpomalovat, vypnul hudbu a my si s úlevou oddechli.

Ta úleva byla doslova hmatatelná.

„Blížíme se k místu výsadku,“ oznámil Ortel.

„Jupí,“ zamručím.

Auto začalo zpomalovat.

Nakonec zastavilo.

Ortelovi se musela nechat jedna věc.

Řídit uměl.

„Vystupovat,“ zahlásil.

„Tak jo, jdeme na to,“ oznámil Woody.

Pointy sáhl na kliku a otevřel dveře.

Celý tým vyskáká z auta a rychle prohlédl okolí.

Panovala jasná noc. Měsíc na nebi jasně zářil. Zaléval okolí mléčným světlem.

V domech okolo nás byla většina světel zhasnutá. Jen v pár oknech se svítilo.

„Kamery zapnout!“ rozkázal Woody.

Levačkou hmátnu na přilbu a stisknu knoflík.

Každý z nás měl pro jistotu na své přilbě namontovanou malou kamerku, která sloužila nejenom na identifikaci cíle, ale i na navigaci. Díky ní měl Hanibal v centrále dokonalý přehled o všem, co děláme.

„Kamery aktivní,“ zapraštěla mi vysílačka, „přenos v pořádku.“

„Díky, Rudé Oko, spojení taktéž,“ odpověděl Woody.

Lehce si protáhnu záda a promasíruju krk. Samopal se mi pohupoval na hrudi. Z té cesty jsem byl celý rozlámaný a do toho mi furt v uších zněly písničky od Ortelu.

„Můžete zahájit akci,“ oznámil Hanibal.

Woody se rozhlédl po ulici.

Jeho rozhlížení začalo nabírat na zmatení. Všechny domy v okolí byly identické. Staré s opadávající omítkou. Zub času se tady nemilosrdně zakousl do každé cihly.

„Rudé oko,“ ozval se Woody, „chybí tu čísla popisná. Říkal jsi 112/A? To je který?“

„Vyčkejte,“ odvětil, „adresa je 112/A, opravdu... koukám na mapu... na kamery... je to ten z tvého pohledu vpravo.“

„Rozumím,“ mávl na nás, „jdeme dovnitř. Zahajují akci.“

„Potvrzuji.“

Mávnutím pokynu Ortelovi, aby vyrazil. On objedná blok a počká, až budeme mít cíl, a pak nás nabere. Standardní postup. Teda, standardní by byl, kdyby se po našem vysazení okamžitě rozjel a nečekal na pokyn, ale což. Na tom ještě zapracujeme.

Naše čtveřice se přesunula k určeným dveřím. Já šel vedle Woodyho, Clay a Pointy po našich levicích.

U dveří se celý tým rozmístil.

Pointy jistil dveře, Clay se pustil do páčení zámku a já s Woodym se otočili a hlídali záda. Všude bylo mrtvo. Marně hledám pohyb za rozsvícenými okny.

Očividně byli čtyři týpci se zbraněmi tady takový kolorit, že už to nikoho nevzrušovalo.

Zámek cvaknul.

Clay opatrně šťouchnul do dveří. Z vnitřku nás ozářilo mdlé světlo.

„Tady proudem asi nešetří,“ okomentoval to Woody.

Pointy přikývl a vešel jako první. Clay ho následoval a Woody mě šťouchl do ramene.

Vejdu jako poslední a opatrně za námi zavřu dveře.

Uvnitř panovalo ticho narušované jen mírným hučením zářivek.

„Váš cíl by se měl nacházet v místnosti s číslem 12. Podle náčrtů jsou to ty dveře úplně na konci vlevo.“

„Rozumím,“ potvrdil Woody.

Přidali jsme do kroku. Během pár vteřin se tým rozmístil u dalších dveří.

Vyměnili jsme si pár kývání hlavou a zdvižené palce.

„Vltneme tam na prasáka?“ navrhl Clay.

Na podporu svého nápadu významně poklepal na flashbang na nosiči.

„Tak můžeme,“ přikývl Woody.

Clay a Pointy si vyměnili pár posunků.

Pointy si připravil flashbang.

Clay pomalu a opatrně vypáčil zámek.

Zdviženým palcem ukázal, že je připraven.

Celý tým se připravil ke vstupu.

„Můžeš,“ oznámil Woody.

Já se nadechnu.

Adrenalin mi začal proudit žilami.

A je to tady.

Clay pootevřel dveře.

Pointy dovnitř hodil flashbang.

Clay zavřel.

Bum!

„Dovnitř!“ zvolal Woody.

Pointy vyrazil dveře.

Celý tým se nahrnul dovnitř.

„Na zem! Nikdo ani hnout!“ řval Woody.

No...a v tu chvíli se to celé posralo...

Nečekala nás žádná malá špeluňka, ve které by přespával jeden týpek.

Naopak.

Ocitli jsme se v docela velké místnosti s židlemi, stoly a malým barem.

Celé místo působilo docela útulně.

Nebýt kouře z vybuchlého oslepovacího granátu.

A sedmi lidí povalujících se v bolestech na podlaze.

Osmá osoba stála uprostřed místnosti.

V první chvíli jsem nevěřil vlastním očím.

Byla to holka.

Jen v kalhotkách.

Přivázaná za ruce a pravou nohu ke stropu. Byla celá omotaná lanem v pro mě nepochopitelném smyslu. Přes oči měla šátek.

Podle toho, jak se vrtěla, s ní flashbang taky zamával.

„Nikdo ani hnout! Všichni na zem!“ zařval Woody a nepřestal mířit na holku.

Holka se vrtěla a lano skřípalo.

První se vzpamatoval Clay.

„Nechci rejpat,“ nadhodil, „ona na zem nemůže.“

Woody to nekomentoval.

Jen se zmateně rozhlížel a jeho pohled se stále vracel k holce na laně.

Byla pěkná, to se muselo nechat.

Potetovaná se zelenými vlasy. Šátek přes oči zakrýval většinu tváře, takže tu jsem nemohl odborně zhodnotit.

Ostatní v místnosti byli muži. Většinou v oblecích.

Pointy rychle prohlédl všechny ležící muže a pak zavrtěl hlavou. Náš cíl tu nebyl.

Začínala mi docházet jedna věc:

Tady je něco neskutečně špatně.

„Rudé oko!“ zahlásil Woody do vysílačky, „jsme na místě, cíl tu není! Opakuju, cíl tu není!“

„Rozumím, vidím to na kamerách,“ odpověděl Hanibal.

V jeho hlase pableskovalo zmatení. Očividně ani on tohle nečekal.

Ze svého místa prohlédnu místnost a všimnu si tabule u vchodu. Natáhnu ruku a poklepu Woodyho na rameno. Upozorním ho na tu tabuli.

Stálo tam:

Náš Bar dnes uvádí:

Shibari večer.

Jen pro zvané.

„Rudé oko, tohle není byt cíle, jsme v nějakým baru!“ zařval vztekle Woody, „říkal jsi, že adresa je 112/A!“

„Jo, to říkal.“

Jeden z ležících se přetočil na záda.

Všechny zbraně na něj okamžitě namířily. On jen ukázal prázdné ruce.

„Tohle je ale 111/B,“ zaskuhral zmateně človíček.

Woody pořád vyjeveně zíral na zamotanou holku. Pak mu konečně secvaklo.

Vybuchl.

„Hanibale! Ty debile! Tys nás blbě navedl!“

Řval tak nahlas, že to muselo probrat úplně všechny v okruhu deseti kilometrů.

„Nenavedl!“ bránil se Hanibal, „říkal jsem, že to je ten barák vpravo! Šli jste dobře... Počkat.“

Odmlčel se a my si vyměnili zmatené pohledy.

Clay byl z nastalé situace jako jediný v pohodě.

Jasně, taky občas koukl na holku, ale očividně ne proto, že by to s ním nějak zamávalo. Spíš by si s ní začal rovnou hrát, jak ho znám, úchyla.

Jeho ruka už se pomalu natahovala k holčině hrudníku.

„Pánové...“ řekl opatrně Hanibal, „měl jsem na kamerách prohozeného Woodyho a Mitche... byl to ten barák vlevo...“

„Ty kreténe!“ zařval opět Woody, „tohle si vypiješ, počkej, až se mi dostaneš do rukou!“

„No,“ usoudil Clay, „myslím, že náš cíl po tom randálu stejně zdrhnul... co kdybychom tady zůstali?“

„Jak myslíš zůstali?“ zarazil se Woody.

„Sedli si, dali si pívko a užili si zbytek večera,“ významně při tom ukázal na holku.

„Počkat... tobě se to líbí?“

„Jo, shibari je fajn. Mám v tom slušnou praxi.“

I přes debilitu téhle situace jsem začínal bojovat s neskutečným výbuchem smíchu. Došlo mi, že Woody není ani tak naštvaný na Hanibala, ale je vyděšený z toho, co vidí.

No jo... To je tak, když někdo není kreativní a zná ze sexu akorát misionáře a koníčka...

Kdyby Woody neměl kuklu, asi bych si ho u té holky vyfotil.

A tu fotku mu při každé příležitosti omlacoval o hlavu...

Situaci zachránila nakonec nečekaná osoba.

Doktor Ortel.

„Hele, hoši,“ ozval se ve vysílačce, „nevím, co tam vyvádíte, ale já už mám náš cíl svázaný vzadu v autě.“

„Cože?“ vyhrkl Woody.

„Jo, vyběhnul zrovna, když jsem objížděl blok. Je zpacifikovanéj. Za chvíli vás můžu nabrat.“

Woody se nezmohl na slovo.

Právě jsme ze sebe udělali kolosální kretény. Někomu zkurvili večírek a ještě si nechali pláchnout cíl.

A nebýt Ortela, zdrhnul by nám úplně.

Franz bude nadávat ještě za měsíc. Takhle to zpackat, to se nám ještě nikdy nepovedlo.

„Dobře, stahujeme se,“ rozhodl Woody, ale neznělo to vůbec jistě.

Ta svázaná holka ho očividně vyhodila z rovnováhy víc, než je obvyklé.

„To je jako... běžné?“ zeptal se Claye a ukázal na holku.

„Jo, je to fakt sranda, když na to máš ochotnou kámošku... nebo kamaráda...“

Woody se viditelně otrásl.

„Fajn, stahujeme se,“ rozhodl a dále to nekomentoval.

Všichni jsme vycouvali z místnosti.

„Omlouváme se, drobná chyba ve výpočtu,“ oznámil Pointy a promptně zmizel ve dveřích.

„Pokračujte v činnosti, ještě se tu ukážu,“ zasmál se Clay a taktéž se evakuoval.

Já počkal na Woodyho.

Ten pomalu couval ke dveřím a pořád nevěřil vlastním očím.

Zdvihl pravačku a zamával.

„Pardon,“ hlesl.

Já po něm natáhnu ruku a vytáhnu ho ven dřív, než se jeho naivní vidění sexuálního života definitivně zborčí...

Zbytek akce už proběhl bez problémů.

Naskákali jsme do auta a vyrazili na místo předání.

Ortel nelhal. Toho týpka svázal do kozelce a hodil dovnitř.

Dokonce mu zavázal oči a zacpal hubu.

Woody po jeho spatření na okamžik zamrzl. Zůstal překvapeně zírat na svázaného člověka v bílém nátělníku a růžových trenkách s černými srdíčky.

Před očima se mu určitě přehrála scéna z baru a on z toho chytl menší PTSD.

Nakonec se nám podařilo i jeho dostat do auta.

Ortel byl dokonce té dobroty, že celou tuhle situaci nekomentoval.

Krom něj bylo celému týmu neskutečně trapně.

Pointy se přiblížle usmíval.

Clay se chtěl po odstrojení vrátit, což mu bylo rozmluveno.

Já se těšil domů a chtěl se vyspat.

A Woody?

Ten seděl na sedačce s vyvalenýma očima. Jeho mozek určitě teď analyzoval situaci ze všech možných úhlů a nebyl schopen to pochopit.

Jak jsme mohli takhle selhat?

To byla otázka, která se mu asi honila hlavou. Určitě se těšil, až na základně roztrhne Hanibala jako hada. Budeme ho muset odtáhnout dřív, než se tak stane.

A Hanibal nám nebude moci pár týdnů přijít na oči.

No, za sebe můžu říct, že to nebyl tak špatnej večer.

Mise byla úspěšná, cíl jsme dostali, a ještě se nám povedlo odbourat Woodyho.

Hanibal už podle všeho stáhnul záznamy z kamer a teď je důkladně... analyzuje. Jo, tu holku zachytily všechny naše kamery, takže bude mít o zábavu na pár týdnů postaráno.

A bylo mi jasné, že nám tuhle šaškárnu předhodí při každé možné příležitosti.

Ale což, život jde dál.

Domů se vrátím okolo čtvrté ráno.

Alice už spala, tak si dám rychlou sprchu a padnu do postele k ní.

Byl jsem tak unavený, že se mi povedlo zalehnout našeho kocoura Ulricha. Ten poté s hlasitým mňoukáním musel změnit místo na spaní.

Zapadnu do postele a snažím se rychle usnout.

Za mnou to zašustilo.

Alice se napůl probudila a pohládila mě po zádech.

„Jak to šlo?“ zahuhlala rozespale.

„Tak klasika,“ odpovím, „mediátor, jako vždycky...“

Ps: S tímto týmem „profesionálů“ se dá setkat v knize Všiváci.

Knihy Ladislava Klimeše

Všiváci

Poslední tři roky života nebyly pro bývalého vojáka Michala Kamenského zrovna jednoduché. Střídání špatných zaměstnání s těmi ještě horšími, neustálý nedostatek peněz a trauma z války z něj udělaly trosku. Nečekaná nabídka od tajemného muže přichází jako na zavalanou.

Michal ji s nadějí přijímá.

Netuší, že se opět stává pouhým pěšákem v soukromé válce. Špinavé válce bez pravidel, cti a morálky. Vyhrává plnější peněženka a ochota hrát zákeřněji než protivník.

To ale není to nejhorší.

Jeho život ovlivňují nejen živí, ale i mrtví.

A to možná více, než by se Michalovi líbilo...

<https://eknihyjedou.cz/vsivaci>

Projekt Bouře

Kypr, prosinec 2025:

Občanská válka skončila už před lety. Rekonstrukční týmy NATO se postupně stahují z ostrova. Jedním z vojáků je i svobodník Michal Kamenský. Od své první mise si sliboval hodně –

dobrodružství, akci a nějaký boj. Místo toho dostal vyčerpávající práci s lopatou, nudné pochůzky a hlídání stanovišť.

Rozčarován a zklamán z tvrdé reality se těší domů za přítelkyní, se kterou se před odletem pohádal a nestihl se usmířit. Týden před koncem nasazení už zoufale odpočítává poslední dny.

Tajně doufá, že prožije ještě něco zajímavého, než odletí.

Ale jak se říká: Dávej pozor na to, co si přeješ.

Netuší, že se brzo zamotá do hry tajných služeb a stane se pěšákem ve hře mocných. Ve hře bez pravidel, kde se rozdíl mezi spojencem a nepřítelem nebezpečně stírá. Vyhrává poslední naživu a hlavní cenou je dlouho zapomenutá zbraň.

Nad Kyprem se stahují mračna a přichází bouře...

https://eknihyjedou.cz/projekt_boure

Příliš divoká zem

Akční sci-fi série. Temná post apokalyptická vize alternativní České republiky, proti které se otočili její bývalí spojenci. Prázdna zničená země a jen několik málo přeživších se snaží zvrátit marný boj s mnohem silnějším a početnějším nepřítelem.

https://eknihyjedou.cz/prilis_divoka_zem

https://eknihyjedou.cz/prilis_divoka_zem_2

https://eknihyjedou.cz/prilis_divoka_zeme_3

NOČNÍ JÍZDA

Nikola Vondráčková

Tu dum, tu dum. Tu dum, tu dum.

Tak mi zní, když vlak uhání po kolejích. Člověk se na sedadle kolíbá jako v mateřském lůně. Je jedno, jestli spíte, jste pod obraz, nebo něco horšího. Ten rytmus prochází všemi a vším.

Tu dum, tu dum.

Dívám se znavenýma očima po jídelním voze. Do sítnice mě štípe matné osvětlení. Robotická ruka v roli obsluhy mechanicky utírá místo na baru. Kolem napevno přidělaných stolů jsou roztroušeny postavy lidí, které se zdají být spíš jako figuríny. Je to doslova voskové panoptikum. Prostitutka, týpek, co má na hlavě alobal, chlap, co mluví k vlastní kapse... jen příklady pro představu. Oprýskané zrcadlo po mé pravici celou tu scénu opakuje, ale nejvíc prostoru tam zabírá moje postava. Žena zahalená v černém kabátě, skoro zapadající do obrazu těchhle kolotočářů.

Raději se znovu zadívám na mechanickou ruku. Divím se, že do stolu ještě nevyhloubila kráter. Zvednu se a přistoupím k ní.

„Ještě něco paní?“ ozve se komický zvuk z reproduktoru. To radši vypiju chladící kapalinu z nádrže nějakého androida.

„Platím,“ řeknu bez obalu. Natáhnu ruku s inteligentními hodinkami, které jsou nejchytřejší hlavně ve chvíli, kdy na účtu nic není. Robotická ruka skenerem odečte moji útratu. Cítím, jak mě ostatní osazenstvo vagonu sleduje. Chápu, neví, kam si mě zařadit.

Když konečně vypadnu z jídelního vozu třetí třídy, pustím se napříč vlakem. Paluba té poslední je tvořená ze samých kupé, která vypadají, že naposledy vezla veterány ropných válek. Kdykoli do nějaké kóje nahlédnu, vidím noční ptáky jako z Hopperova obrazu. Jsou to takoví skoro lidi, jako osazenstvo jídelního vozu.

Za okny se míhá krajina jako z apokalypsy. Je to proto, že je noc a my jedeme tak rychle? Nebo to tu tak vypadalo vždycky? Chvilí sleduji holé spáry opadaných stromů, jak se svými rachitickými větvemi natahují po dráze. Potom se vydám zase vpřed, tentokrát do jídelního vozu pro druhou třídu.

Nikdo tu není. Škoda, je to tu docela hezké. Bar má kolem pultu světlka jako čelo postele pubertální holky. Místní servírka je člověk a taky hloubí kráter, pro změnu do talíře. Bez hlesu ji minu. Cítím v zádech její pohled, ale ani mě nenapadne se zastavit. Vejdu na palubu druhé třídy.

Je to tu vyvoněné jako v indickém chrámu. V polstrovaných sedačkách si hoví samí byznysmeni, někteří v doprovodu svých androidů, kteří jim slouží nebo je chrání. Téměř každý člověk tu má nějakou cyberplastiku. Je to jako ujetá reklama na vysavače, jenže tady je v hlavní roli humanoid se zdeformovaným obličejem nebo rukou. Takže se sem vlastně docela hodím.

Blížím se k chlápku v obleku, který má v jednom uchu sluchátko a důležitě šeptá do poblblých hodinek. Na tom hovoru asi závisí obchod století. Mimoděk zaslechnu, jak říká své asistence, aby mu vzala saka do čistírny. V tuhle hodinu ještě rozdává úkoly? Zrůda

jedna. V bodu míjení se opovážlivě přikloním. Nasaju jeho drahou kolínskou.

Projdu kolem a za zády se mi rozhostí ticho. Skoro v předku vagónu konečně uvidím své sedadlo. Uleví se mi, když se znaveně sesunu na místo. No sláva. Na chvíli si tu odpočinu.

Vlak se stále kolébá do rytmu, jenž mu udávají koleje. Projedeme kolem místa, kde trať protíná silnici. Na moment zaslechnu klinkání spojené se spadlými závorami. Teď v noci zní jako kostelní zvony bijící na poplach.

Zalovím ve vnitřní kapse kabátu. Vytáhnu jízdenku, kterou na boku zdobí zlatý pruh a potisk velké jedničky. Chvíli si s ní jen tak pohrávám v rukou. Pak se mé oči automaticky přemístí ke dveřím. Vedou tam, k chodbě do první třídy. Papír mi šustí v prstech. Už jsem prošla celý vlak, zbývají jen dva vagony tam. Tam už to musí být.

Vlak stojí na rozlehlém nádraží pod širým nebem. Zavřená v kabině toalety sundávám kabát a odhaluji černé šaty. Poslušně zvýrazňují, co mají. Na první třídu ideální.

Ozve se hvizd, jako v nějakém starém filmu. Je zvláštní, jak se některé zvyky stále uchovávají. Otevřu dveře, kabát přehozený přes předloktí. Dovnitř se ihned nahrne nějaká netrpělivá žena s dítětem. Věnuje mi asi takový pohled, jaký by věnovala kterékoli nažehlené modelíně, co by svým zkrášlováním zdržovala provoz toalety.

Čeká mě první třída. V chodbě, která se zase začíná kymáčet, podám jízdenku androidnímu portýrovi. Hájí dveře jako čestná stráž.

Hned s prvním krokem se ocitnu ve zcela jiném světě. Mé smysly zahltní několik vjemů. Jídelní vůz první třídy je exkluzivní salon. Za barem se skví drahé lahve a obsluha je jako ze škatulky. Hraje tu kapela, má své místo v jednom z rohu vagónu. U stolů s vypulírovanými ubrusy sedí smetánka, co tohle všechno žije každým dnem. Je to cítit z každého jejich póru. Ten blahobyt, ta volnost...

Posadím se k baru a rozhlédnu se. Korpulentní žena u nedalekého stolu něco vypráví své mladší společnici – možná dcera? – a máchá u toho energicky rukou osázenou prsteny. Po mé pravici jsou další dva obsazené stoly. U prvního muž s brýlemi začtený do hologramu, co vychází z jeho hodinek. Snad si hledá informace o korekci zraku. U druhého pár ve středním věku, oba zaujatě studují menu na tabletech.

Hluboce se nadechnu a vydechnu. Zmocní se mě slabá nervozita. Začne vrčet kávovar a lahodná vůně mletých zrn zahltní místnost. Poněkud nevhod. Ale výsledky jsou i tak negativní. Rozčarovaně vstanu, s tím, že ještě projdu palubu první třídy. Tak kde je?

V první třídě jsou sedadla daleko od sebe. Ke každému je připojeno bohaté příslušenství včetně vlastní mini chladničky. Jsem si jistá, že se v nich skrývá šampus. Minu hubenou krasavici, která se snaží nenápadně utišit hlad bonboniérkou. V elegantních konečkách prstů se jí rozpouští čokoláda a já na chvíli cítím nugátovou chuť až na patře.

Dojdu k prázdnému sedadlu – rovněž mému – a zastavím se u něj. Natáhnu ruku a přejeďu rukou po hladkém bílém sametu opěrky. Za tohle muselo oddělení vypláznout pěkný balík. Zamračím se a znovu

mě zahlť nervozita. Tentokrát mnohem intenzivněji. Protože jestli neuspěju, tahle sedačka, já i krasavice s čokoládou vyletíme do povětří.

Vracím se urychleně do druhé třídy. Dýchám mělce jako kterákoli jiná nervózní bytost, jenže mým chřípím prochází desítky pachů, které dokážu bez váhání identifikovat. Dárek od těch shora, jako pracovní nástroj.

Jakmile dospěju do vagónu byznys třídy, hned cítím, že něco nehraje. Trochu se to tady změnilo. Prohlédnu nenápadně osazenstvo. Hned si všimnu, kdo chybí. Náš muž, co si nedokáže vyprat saka. Zavřu oči. Vybavím si ten moment – kontakt s jeho kolínskou. Že by maskování? Do háje!

Podívám se na hodinky. I přes svou inteligenci naštěstí pořád plní starou funkci. Digitální číslice přeskočí a mně na spáncích vyrazí kapičky potu. Zatraceně. Zbývá půlhodina, než vlak dorazí do hlavního města. A pak už bude pekelně horko.

Vlak sebou zakymácí, jako by najel na nějaký výmol. Trochu zavravorám, ale udržím se vzpřímeně na nohou. Otočím se směrem dopředu.

Tu dum, tu dum. Stejný rytmus. Ale jako by zněl naléhavěji. Mám dojem, že se pravidelné dunění zrychluje.

Musím ke strojvůdci! bleskne mi hlavou. A hned nato, že ten chlap ho možná dostal. Ale jak mohl sakra projít první třídou kolem mě? Uvažuji, zatímco rychle spěchám kupředu k řídicí kabině vlaku. Odpověď mi poskytne první chodba, kterou procházím. V každé je

žebřík vedoucí na střechu. Přesto se hned neuchyluji k tak zbrklému řešení.

Průchod vedoucí z první třídy ke kabině strojvedoucího je zamčený. Dveře se nehnu ani o píd'. Když s nimi už podruhé zalomcuji, vysloužím si akorát zvědavé pohledy bohatých pasažérů. Tohle má být tajná akce, takže předstírám, že jsem jen opilý a nevím, kde je záchod.

Při první příležitosti, kdy v blízkosti nikdo není, se v chodbě vrhám na žebřík. Otevírám poklop a když mě do očí udeří vítr, vyhrknou mi slzy. Přede mnou se třesou střechy vagonů. Je to naprosté šílenství. Jak to ten chlap mohl dokázat? Kolik mu zaplatili, sakra? Nejistě lezu nahoru.

Na střeše se do mě vítr opře plnou silou. Přikrčím se, jak nejvíc dokážu. Znovu se podívám vpřed. Před námi se tyčí mohutné pohoří. Tone ve tmě jako hrozivý ledovec, do kterého co nevidět nabouráme. Úchvatná a zároveň děsivá podívaná. Jenže na to já nemám čas. Za horou už následuje jezero s prvním zářivým chapadlem metropole u břehu.

Povzbuzena nic netušícími životy se drápu vpřed. *Tu dum, tu dum.* Lezu po čtyřech, prakticky se plazím. Kolíbání vlaku, které se mi zdálo tak poetické, mi najednou přijde jako hazard se životem. Mám obavy, že co nevidět sklouznu po hladké střeše a zmizím v temnotě za jejím okrajem. Stačí nečekané trhnutí nebo zabočení.

Překonávám mezeru mezi vagony, která mi v rychlosti jedoucího vlaku připadá jako Grand Canyon. Ale jsem nad kabinou strojvůdce. Konečně!

Tady svrchu žebřík není, jen madlo na boku soupravy. Můj kop do okna v rachotu kol úplně zanikne. Do kabiny sklouznu jako striptérka po tyči. V přítmí bleskově rozeznám na zemi nehybnou postavu. Další – už ne nehybná – stojí přímo u dveří, kterými bych bývala prošla, dostat se sem první třídou.

Přimhouřím oči. Poznávám ho! Je to ten magor, co mluvil s vlastní kapsou. Jak to, že nezůstal u laciného piva bez pěny? Vrhne se po mně. Bleskově uhnu. Mine mě, jak ho stáhne nahnutí vlaku, ale využije své pozice a strhne ze stěny hasičskou sekyru. Kopnu ho do lýtka, než se s ní stačí otočit. Padne na jedno koleno a než se stačí zvednout, chytnu sekeru za topůrko. Jako laso mu ho přidržím pod bradou. Začne chroptit a dusit se. Ještě chvíli sebou cuká. Brzy zjihne a když znehybní docela, uvolním sevření.

Odhodím sekeru, až to zařinčí. Jeho tělo se mi sesune k nohám. Věnuji mu jen letmý pohled a pak přistoupím ke dveřím strojovny. Skrze skleněné dveře zahlédnu záři ovládacího pultu a v duchu zaplesám.

Rázem mě prudký náraz odmrští zpátky. Hlava se mi zvrátí dozadu a při dopadu neskončí na kousky jen díky měkkému tělu neznámého. V hrudníku, kde cítím štiplavý otisk boty, mi tepe. Lapám po dechu a otáčím se na rukou po směru rány.

Ve dveřích stojí muž z byznys třídy. „Takže seš to ty,“ hlesnu. „Tohle byl jen komplic,“ dodám k tělu podivína. „A tohle strojvůdce.“ Můj polštář.

„Máš smůlu, čmuchač čokle,“ řekne s odhodláním. „Je pozdě! Za chvíli vlak projede tunelem, objede jezero a je ve městě!“

Namáhavě se postavím na nohy. Na prsou mě pálí jak d'as, ale to nebude nic proti tomu, co přijde, až dorazíme do cíle.

„Kde je ta bomba?“ zavrčím, ale odpověď se skrývá v záhybech jeho šatů. Cítím ji dřív, než mi rozhalí svůj oblek.

„Dotkni se mě a je konec!“ sykne. Z jeho výrazu je jasné, že to myslí smrtelně vážně.

Sebevražedný magory nesnáším, jsou nejhorší. Ale třeba ho zpracuju. Zadívám se mu do tváře, která by byla pohledná, nebýt zkřivená vztekem.

„Dobře si rozmysli, jestli ti tohle stojí za to!“

Jenom se zasměje, jako bych tady já byla ten cvok připoutaný k trhavině. Vlak se zase zakymácí, když najede na nějakou drobnost na kolejích. Musím tu zatracenou věc zpomalit!

„Tak pojd'!“ řekne a postaví se do bojové pozice.

Místo dalších keců udělám výpad vpřed. Zablokuje mi ruku a schytám ránu na solar. Zapotácím se. Dobře mířenou fackou mě skoro uzemní. Jen tak tak vybalancuji pád na bok a horečně přemýšlím. Je ve výhodě, může mě udeřit takřka kamkoli. Já se musím vyhnout trhavině, jinak tenhle vlak dojede dřív.

Vykopnu nohu a trefím ho pod kolenem. To ho skoro pošle na zem, ale zachytí se madla dveří a zvedne jako na povel. Rozpráhnu se k úderu, ale včas mě chytí v nadloktí a odstrčí, v čemž mu pomůže pravotočivá zatáčka.

Brání se až moc dobře. Na takovýho libovýho chlapa... Pátravě ho sjeďu pohledem. Za uchem se mu od pultových světél zaleskne chirurgická ocel. Pak ucítím stopu krve a mám jasno.

Zaujmu stabilní postoj a sáhnu k rozparku dlouhé sukně. Když se mi v prstech zatočí nůž, ani to s ním nehne. Není divu, když ho někdo ovládá.

Podniknu riskantní výpad nožem k jeho krku. Skrčí se a čepel zasviští vzduchem. Podkopne mi nohy, který si nehlídám. Je zázrak, že mi nůž neskončil mezi žebry. Spadnu a skutálím se k jeho mrtvému komplici. Využije šanci, že je cesta volná, a skočí po sekyře.

Adrenalin a obavy o život mě okamžitě staví na nohy. Když se otočí, už jsem připravená. Napřáhne se, ale já jeho pokus okamžitě sabotuji nespportovním kopancem do rozkroku. Pardon, chlápku, co jsi tam uvnitř.

Když se skrčí bolestí, natáhnu ruku k jeho krku. Ale není tak paralyzovaný, jak jsem doufala. Popadne mě za zápěstí a skroutí mi ho takovou silou, až vyjeknu. Ten bastard!

I přes slzy v očích zatnu druhou ruku v pěst. Úder do obličeje ho přiměje mě pustit. Odklopýtám, třepu s rukou. Můj nepřítel se staví na nohy a zdá se ještě popuzenější. Za okny vlaku se rozhostí neprostupná tma. Vjeli jsme do tunelu.

Za společnosti nouzových světel kabiny se po sobě vrhneme. Pod nohama nám rachotí ostří nože a sekyra. Dostanu ránu do žeber a další mě pošle na stěnu vagonu. Těsně vedle píská vzduch o rozbité okno. Jen pár centimetrů vedle a byla by tu další mrtvola. Bez možnosti si vydechnout uhnu před jeho dalším kopancem.

Po podlaze si to ke mně rachotí můj nůž. Je to jako zázrak. Ladným pohybem se sehnu. Než se můj protivník z posledního výpadu srovná, udeřím. Čepel se mu zanoří do nohy. Vykřikne a

couvne, jak by to udělal každý člověk. Ruce se mu roztřeseně semknou kolem rány. Teď vím, že je to jeho pravé já.

Skočím po něm. Konečky prstů pevně sevřu čip za jeho uchem, co prorůstá kůží, a škuubu. Ruce mu ochranně vystřelí k tomu místu. To už ale čip proletí vzduchem. Zmizí ve tmě za krami rozbitého okna.

Muž přerývavě dýchá, jednu ruku na zkrvavené noze, druhou na krku. Dosud si ještě neuvědomil svůj největší problém. Ale od toho jsem tu já. Vrhnu se k němu a začnu zápolit s opaskem na jeho hrudi. Zatracená sračka! Ocelová výztuž pod vrstvou hrubé látky mi dává co proto. Marně zkouším povolit řemeny, ale karabiny jsou zamčené. Tady si dal někdo sakra záležet.

Byznysmen se konečně vzpamatuje. Když vidí bombu, začne vyšilovat.

„Proboha! To ne! Já nechci umřít!“ Začne mnou lomcovat a křičí. Chce, ať něco udělám. Popadnu nůž a snažím se řezat do vyztužených popruhů. Je to ale jako stříhat plech dětskými nůžkami. Dala bych teď cokoliv za to, aby byl laserový.

„Au! To je k ničemu!“ vyhrkne chlápek na pokraji hysteráku, když mi nůž sjede. Naštěstí jsem mu rozpárala jen košili. Shlédnu na ostří a zaleje mě pot, když vidím, jak se ztupilo.

Vlak vyjede z tunelu. V očích se mi zaleskne odraz města na jezeře. Na chvíli je naprosté ticho. Jen můj mozek pomalu nabírá na obrátkách a snaží se mi podsunout nový nápad. Ještě pořád to můžu zachránit. Voda ten výbuch utlumí. Podívám se na byznysmena.

Zavětrí nebezpečí jako lesní zvířátko. Když po něm váhavě natáhnu ruku, přestane se ovládat.

„Jdi ode mě!“ Odstrčí mě, načež se vrhne se na dveře k první třídě. „Pomoc! Šílená ženská mě chce zabít!“

Rychle se postavím. „No tak! Udělám to rychle!“

V hrůze se po mně otočí. Zjevně mu došlo, že nastavovat mi vaz není nejlepší řešení. „Ne! To nemůžete! Já nesouhlasím!“

„Za chvíli vyletiš do povětří, sakra! Ta bomba stejně vybuchne! Je načasovaná na příjezd do města!“

„Do města?“ zopakuje.

„Zpomalit vlak!“ vyhrknu, když si vzpomenu na zásadní krok. Vtrhnu do strojovny. Spatřím červenou páku, která vyzývá k nouzovému zastavení. Zkusím za ni zatáhnout, ale ani se nehne. Pak si všimnu, že vedle je zdírka na klíček. Do háje! Otočím se po těle strojvedoucího.

Byznysmen – v ruce jeho svazek klíčů a zaměstnaneckou kartu drah – už otevírá dveře do první třídy.

„Ne! Stůj!“ zařvu na něj.

„Všichni utíkejte!“ dolehne ke mně jeho hlas. A pak několik dalších – naprosto vyděšených – a dupot nohou. No vida, tajná operace v prdeli. Vyběhnu za ním. Teď mám skutečně chuť vraždit. Zahlédnu, jak poslední pasažér první třídy vybíhá z teď už prázdného vagonu.

„Kde jsi?!“ vyhrknu, jen co vrazím do luxusní jídelny.

Vystrašení cestující, co tu bombu viděli – obrazně i doslova – se schovávají pod stoly a pozorují mě. Přeskočím pult, odstrčím

barmanku a sáhnu po prvním noži, co mi přijde pod ruku. Jekot z druhé třídy mi napoví, kde je můj cíl teď. Vyrazím kupředu a při tom mi neunikne, jak se za okny město přibližuje.

Kapky krve na koberci. Dělalí cestičku přímo k mému objektu. Kulhá, snaží se rychle dostat do další části vlaku. Jsme tu sami, nikdo nezůstal na místech. Svižně vykročím za ním, rukojeť nože sevřu pevněji.

Tu dum, tu dum.

Když se mu dostanu za záda, vycítí to. Prudce se otočí a rychle couvne. „Ne! Ještě je čas!“

„Mýlíš se. Je akorát čas se s tím smířit,“ hlesnu a snažím se nedělat žádné rychlé pohyby. Všimne si nože a vypadá, že na místě omdlí. Možná mi ušetří práci.

Světla lamp, co lemují dráhu, po nás sjíždí v oranžových pruzích. Na jedné straně město, na druhé jezero. Byznysmen vypadá, že mu to začíná docházet. Ani se nehne. Pořád jen zírá na nůž v mé ruce, co se čas od času zableskne metalickým leskem. Přemýšlím, že využiju moment překvapení, aby se netrápil.

Ozve se dunivá rána pod podlahou. Srdce se mi sevře úzkostí, když se celý vagon roztřeše. Já to věděla! V téhle rychlosti leda vykolejíme! Stěny se náhle zdají tenké, jako bychom byli v plechovce. Lepená okna vibrují. Potom se tři roztrhají úplně, jako by tlakem explodovala.

Sotva se udržím na nohou. Instinktivně sáhnu po první věci. Moje ruka sevře pás bomby. Další otřes už neustojí ani jeden z nás. Následuje trhnutí, tak silné, že mi div neurve ruku. Ozve se zvuk, jako když upadne kovová zátka, jenom je desetkrát hlasitější.

V příštím momentě oba ležíme na zemi. Jenže tentokrát mám bombu já, přímo ve své ruce. Svírám roztržený pás, k němuž je přidělaná trhavina. Skoro se bojím pohnout. Se strachem a zároveň fascinací zírám na dílo anarchistů.

„Zbav se toho!“ vyjekne na mě byznysmen. To mi okamžitě pomůže vrátit se do reality. Pohlédnu na roztržitěná okna. S námahou se zvedám na nohy a napřahuji se k hodu. Musí to být daleko, hlavně ať je to daleko!

Můj společník – teď mi přijde jako poslední bytost, co se mnou na zemi zůstala – sleduje každý můj pohyb. Rozmáchnu se namoženou rukou, dám do toho všechnu sílu. Jen co bomba opustí palubu vagonu a ztratí se ve tmě, nechávám osud konat své dílo. Padám na kolena odevzdaná únavě.

V příštím okamžiku se ozve rána, jako když se utrhne kus skály. Do vagónu se nalije voda, jako by se do něj opřela tsunami. Cítím, jak mě něco povalilo na podlahu, kterou zalévá voda. Nevím, zda se vlak potápí, ale pevně obejmu to, co mám v dosahu, a neopovažuji se podívat.

Vlak dorazil na perón, kde už čekala zásahová jednotka. Dva vagony měly naprosto vymláčená okna a zprohýbanou konstrukci. Při otevření dveří se ven vyvalila napřed voda a teprve poté vyděšení pasažéři. Převážná část lidí nečekaly lehký časy. Bylo jasné, že většina těchto lidí si půjde rovnou stěžovat nebo podat žalobu. Jednotka se po vylidnění vlaku nahnula dovnitř. Přece jenom nevystoupila osoba, kterou očekávali.

„Poručíku Watsonová? Watsonová!“ Kapitán zmlkl, jakmile ji spatřil. Ani se nehнула. Ležela v objetí s nějakým mužem, jehož roztrhané sako svědčilo o tom, že to on byl převažečem bomby. Z obou lila voda a jejich bledost jen nasvědčovala, že se utopili. Ale pak zaznamenal jejich mělký dech a spadl mu kámen ze srdce. Jednotka se pomalu vydala k promáčené a zimou prokřehlé dvojici.

Kniha Nikolý Vondráčkové

Ohlédnutí zpátky

Detektivní román o čtyřiaadvacetiletém Adrianovi, který se vrací po pěti letech do rodné Chrástavy, kterou opustil již po střední škole.

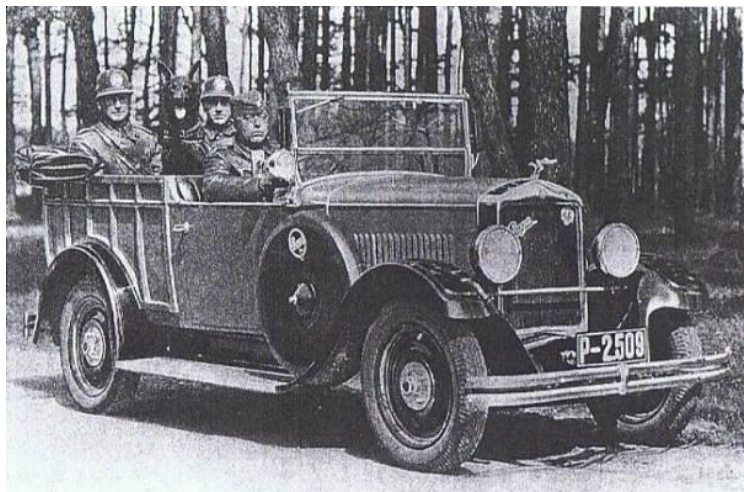
Zatímco život ve městě na severu Čech běžel dál, on v Praze našel přítele a domov. Vše ale opouští ze zklamání z partnerovy nevěry. Jeho návrat vzbudí u rodinných příslušníků zvědavost, větší je však Adrianova, když převezme práci po servírce, která se toho léta stala obětí vraždy. Jaká tajemství může město vydat? Co všechno se dá skrýt v automotive, Klenertově vile a Andělské Hoře, které leží na dosah ruky?

https://eknihyjedou.cz/ohlédnutí_zpátky

PRVNÍ VRAŽDA Z „VILNOSTI“

Podle skutečných událostí

Jan Kučera

Celé roky byl v našem služebním rajonu klid. Sem tam nějaká ta rvačka či krádež. Někdy sebevražda, při které jsem hochy trénoval jako na místě vraždy. Ale jednou to přijít muselo. Nádražní zřízenec Vokál prolézal nějaké keře podél trati a našel tam mrtvou ženu. Ihned nás vyrozuměl z nádraží telefonem a my spěchali na místo nálezu.

Když jsem viděl polohu mrtvé s její vyhrnutou sukni, bylo mi jasné, že se jedná o vraždu z vilnosti. Ihned jsem poslal Bursíka na nádraží, aby volal Četnickou pátrací stanici v Praze. Pak na ně počkal a přivedl je sem, na místo nálezu zemřelé.

Těšil jsem se konečně na setkání s hochy z naší pátračky. Naštěstí bylo místo nálezu mrtvé stranou cest, a tak zatím nikde nikdo. Vokála jsem poslal na trať, aby zastavil případné zvědavce a nepustil je dál. To byl vynikající nápad, protože když na nádraží slyšeli Bursíka telefonovat, ihned se všichni, co se mohli uvolnit, vydali na místo činu. Vokál je zastavil a tím jsme místo uchovali pro případný zásah služebního psa. Pátračka přijela do půl hodiny.

První přijel četník, vůdce služebního psa. I mne odehnali z místa činu a neprodleně nasadili psa na stopu. Pes ji chytil, šel až na nádraží a tam ji ztratil. Ale i to byl dobrý počín na začátek pátrání. Auto ihned odjelo pro další kolegy z „pátračky.“ Když asi za hodinu přijeli, slušně se mi zahlásili, jako nejvyšší šarži na místě činu a veliteli místní stanice a nechali si ode mne vše popsat. Pak přišel na místo činu starosta, který dívku identifikoval. Jednalo se o Máňu S. z Říčan. Dojížděla vlakem do práce na zdejší obecní úřad. Dvacet let, svobodná, bezdětná a moc hezká. Za chvíli přijel i náš Okresní velitel kapitán Kučera z Okresního četnického velitelství Říčany.

Hned převzal na místě velení, přivezl doktora, který mrtvolu ohledal, a pana soudce, který se na místě se vším seznámil. Pokukoval jsem po technikovi četnické pátračky, jak vše fotí, dělá přesný pláněk, a zajišťuje trasologické stopy. Potom nešťastnici odvezla pohřební služba do Prahy na soudní, k provedení pitvy. Kolegové z pátračky hned vyrazili vytěžovat lidi na nádraží, kde končila stopa pachatele. Další odešel do jejího zaměstnání, starosta šel vyrozumět rodinu a jeden četník pátrat v jejím bydlišti.

Na první pohled bylo vidět, že se jedná o perfektně sehraný tým. Tehdy mne zase napadlo jít časem na pátračku pracovat. Tam bych samozřejmě velitele dělat nemohl, ale ta práce plná vzruchu by mne asi moc bavila. I chlapci z naší stanice dostali své úkoly a velitel pátračky, bez respektu i před naším okresákem prohlásil: „Jedná se o vraždu ve vašem rajonu a vy by jste ji měli vyřešit, my vám pomůžeme, jak to jen půjde, ale to je vše, není to náš jediný případ, který vyšetřujeme.“ Tak tohle prohlášení se mi moc líbilo a já cítil, že mají pravdu. Okresák mi hned přidělil další dva četníky z Řičan, kteří až do odvolání budou plnit přednostně úkoly pátračky a budou pod mým velením.

Fotograf z pátračky nám udělal společné foto, pak se všichni začali rozjíždět. První odjel vůdce služebního psa, pak okresák s doprovodem. Po tom, co nám rozdali úkoly a skončili šetření na

místě, odjeli i hoši z pátračky. Potom jsme zůstali zase sami. Ano, je nás najednou pět, ale bude to stačit?

Dva hoši z naší stanice si udělali malou kancelář přímo na nádraží. S fotkou zavražděné se vyptávali každého, kdo jezdil pravidelně k nám, nebo od nás. Začali jsme dělat časový snímek jejího posledního dne života. Mně pořád vrtalo v hlavě, jaké jsme to měli štěstí, že jsme ji našli tak brzo. Mohla tam ležet celé týdny, jak to místo bylo odlehlé a stranou.

Potom začala ta neskutečná mravenčí práce, která není nikdy obsažena v žádné detektivce, natož v nějakém filmu o vraždě. Našlapali jsme desítky kilometrů, vyslechli spoustu lidí. Porovnávali jejich výslechy a krok po kroku jsme poznávali životní příběh naší nešťastné Máni. Od prvního pohledu to byla krásná dívka s dokonale ženskou postavou. Otázka je, zda ji právě ty její přednosti nepřipravily o její mladý život.

Měla dva ctitele. Jednoho jí vybrali rodiče, seriózní pán po třicítce, zajištěný, no prostě dobrá partie. Pak jsme objevili dalšího čiperu, pomocného výpravčího z naší železniční stanice. Asi před rokem se seznámili a došlo to tak daleko, že se z nich stali milenci. Pan Novák z Říčan, její oficiální nápadník měl skálopevné alibi. Byl jako velký fanda závodních automobilů v Brně, tou dobou na Masarykově okruhu sledoval automobilový závod s partou kamarádů.

Zato náš pomocný výpravčí Ondráček na tom byl bledě. Měl mít s Máňou schůzku zrovna na tom odlehlém místě, kde se už několikrát před tím milovali. Ale podle svědků se poškorpili a on si vzal službu

navíc za kolegu. Prý spíš z trucu, ale mezi nástupem do služby měl dvě hodiny volno a svědek žádný. Další svědci nám ale vypověděli, že Máňa na místo obvyklé schůzky odešla sama po třetí hodině. On nastupoval, až v pět odpoledne na směnu.

Když jsme všechna tato fakta dali dohromady, chlapi z pátračky si milého Ondráčka se souhlasem soudce odvezli do Prahy. Mně to ale pořád nesešlo. Ten hoch byl až na šok, že je jeho milenka Máňa mrtvá, až moc klidný. Tak se vrah, k tomu ještě mladý a nezkušený, nechová. Pak mne napadlo vzít si stranou největší drbnu z té nádražácké party. Nechal jsem ji mluvit páté přes deváté. Ta věděla snad všechno, co se na nádraží šustlo. A tehdy jsem se poprvé dozvěděl, že ten Vokál, co nám mrtvou našel a vše oznámil, je „divnej.“

Hned jsem se zeptal: „Co to znamená, divnej?“ Lampárka se začala natrásat, vědoma si své důležitosti a ztišila hlas: „Pane vrchní, já jsem ještě ženská k světu a on také není k zahození. No a při jedné společné noční jsem to na něj rozbalila.“ Hned jsem ji zabrzdil a znovu se zeptal: „Paní Vondrušková musíte mluvit konkrétně, co to znamená rozbalila?“ Ta se jen pousmála, a pokračovala: „Jako by jste to, pane vrchní, neznal, přinesla jsem mu frťánka slivovice od bratra z Moravy a rozepla jsem si jupku, mám vám to ukázat?“

Hned jsem zaprotestoval, že mi výklad stačí, a ona pokračovala: „No, každej jinej chlap by po mně chňapnul nebo by si aspoň šáhnul, když nic jinýho, ale on? Nic!“ Pak se zamračila a řekla: „Je divnej, přitom vdovec, penzi bude mít a já taky, kdybychom to dali dohromady, bude se nám krásně žít. Přitom mi udělal před časem pár

pěkných fotek, když jsem měla ty zelený šaty, ty mi moc slušely, a pak nic.“

Bafal jsem ze svého čibuku jako lokomotiva, a pak jsem se jí zeptal: „On má fotoaparát?“ Paninka se jen usmála a jízlivě řekla: „Když byla ta krize, tak jej vykeřasil za brambory, nějaký králíky co si sám pěstuje, ale vydělal na tom.“ Tabák už mne štípal v puse i v očích, tak jsem čibuk odložil a ptal se dál: „A co hlavně fotil?“ Vondrušková se zašklebila a odpověděla: „Hezké ženské, tak jako mne, slíbil každé fotku za korunu a většina těch mladých slečinek se mu před tím aparátem kroutila, jako nějaké bajadéry“.

„A co Máňu, také ji fotil?“ Hned jsem pokračoval v rozmluvě. Ženská se usmála a dodala: „To byla jiná klasa, ta se mu vysmála, a to jej pěkně rozčílilo. Zlobil se a nadával jí ještě půl hodiny potom, co vlakem odjela.“ Málem jsem vyskočil, ale nakonec jsem se před ní ovládl a jen jsem se zeptal, kde bydlí. To mi zatím stačilo.

Podíval jsem se do jízdního řádu, kdy mi to jede na Prahu. Vzal jsem si parádní uniformu a vyrazil jsem na nádraží. Pořád jsem na to musel myslet, co nám říkali na četnickém kurzu. „Když vyšetřujete mord, začněte v rodině, a když tam nic nenajdete, tak hledejte toho nejméně nápadného človíčka v okolí. Toho, který by vás nejméně napadl, a toho prověřte jako prvního.“ Když jsem bral za kliku u vchodu do Četnické pátrací stanice, v duchu jsem se ptal: „Budeš sem jednou chodit každý den?“ Pak jsem se objednal k praporčíkovi, který případ vyšetřoval. Hned mne poznal a radostí vyskočil od stolu: „Řekněte mi, pane vrchní strážmistře, že mi nesete nějaké novinky, já

už jsem v koncích a nemůžeme s tím pohnout.“ Jen jsem se usmál, poprosil jsem jej, aby nechal předvést mladého výpravčího. To už se trousili do místnosti i ostatní kolegové z pátračky a přišel i jejich velitel.

Já jsem vsadil všechno jen na jednu kartu. Buď budu slavný, ten nešťastný mord vyřeším a tím si možná otevřu dveře na pátračku, nebo to do penze dosloužím na svém současném místě. Hoch už byl z výsledků pobledlý, tak jsem mu dal napít, nabídl jsem mu k údivu všech přítomných i cigaretu. Když si potáhl, tak se na mne usmál a řekl mi: „Pane vrchní, já si myslím, že vy jste jediný, kdo ví, že já jsem ji nezamordoval.“ Já jen mávl rukou a řekl jsem, že moc předbíháme. Pak jsem si sedl blíž a zeptal se jej: „Máte nějaké fotky souložících párů?“ Hochovi spadla brada, tak takovou otázku rozhodně nečekal a ostatní také ne.

Znovu si potáhl z cigarety a kývl hlavou. Já hned pokračoval: „Od koho je máte?“ Pokrčil rameny a řekl: „Od Vokála, on je na nádraží jediný, kdo má fotoaparát.“ A další otázka následovala: „Nechtěl od vás Vokál něco divného?“ Hoch se zaklonil v židli a jako by vzpomínal, řekl, že mám pravdu. Jednou při noční mi navrhoval, jak si můžu vydělat slušné peníze. Stačí, když mu řeknu, kam s Máňou chodíme, a on to naše dovádění od začátku do konce tajně nafotí. Pak to stačí někde daleko od Uhříněvsi prodat, aby nás nikdo nepoznal. Jen jsem se mu smál, a to bylo vše.

V kanceláři bylo ticho jako v hrobě. Hocha odvedli zpět do separace a všechny oči se upřely na mne. Já začal: „Páni kolegové, se vši úctou k vám, já si myslím, že pachatelem je náš oznamovatel Vokál.“ Pak jsem začal všechny své argumenty sázet na stůl, jako karbaník nejvyšší trumfy. Velitel vydechl a prohlásil: „Jestli máte pravdu, splním vám jedno přání jako v té pohádce, my si už nevěděli rady.“ Pak to lítalo jako na drátkách. Rychle zatykač na Vokála, povolení k domovní prohlídce a už to běželo. Já jsem se potichu vytratil z pátračky a šel jsem na vlak.

Druhý den přijel sám velitel pátračky, aby nám všem poděkoval a řekl nám, že se pod tíhou důkazů Vokál přiznal. Tajně si nafotil náš pár při milování, a tak jejich „místečko“ dobře znal. Když byl svědkem jejich hádky, sledoval Máňu. Ta se položila do trávy, sundala si kalhotky a čekala na svého milého. Toho využil pachatel, začal ji škrtit, až ztratila vědomí, a pak ji zneužil. Když skončil a ona se probírala ze své mdloby, dostal panický strach a svůj čin dokonal.

Když jsme zůstali sami v kanceláři, nabídl mi místo na pátračce. To bylo pro mne velké vyznamenání a pocta, ale musel jsem to odmítnout. Alespoň prozatím. Měl jsem moc malé dítě a četnická stanice se nepředává za pochodu. Nejdříve musíme najít mého nástupce a nejméně po dobu šesti měsíců jej seznámit s naším obvodem, aby jej mohl převzít. Velitel pokýval hlavou, ale přesto řekl pro mne osudná slova: „Pane kolego, u nás máte dveře vždy otevřené, to vám mohu slíbit.“ Pak mi podal ruku a odešel.

Měl jsem velkou radost, že jsme si nakonec ten mord více méně vyřešili v našem městečku sami. Naše dvě hospodyně to rychlostí blesku roznesly po celém městečku a myslím si, že jsme zase trochu stoupli v ceně mezi našimi lidmi.

Vybrané knihy Jana Kučery

Četnický DEKAMERON aneb lechtivé případy z četnické stanice na okraji Velké Prahy z doby I. republiky

Autor po úspěšné trilogii „Krimi DEKAMERONu“ přichází s příběhy prvorepublikové party četníků, kteří sloužili před ním ve stejném městečku na okraji Prahy. Za pomoci nalezeného deníku rekonstruuje jejich mimořádné případy s erotickým a humorným obsahem.

https://eknihyjedou.cz/cetnicky_dekameron

Tajný deník ruského legionáře

Příběh muže, který bojoval v průběhu první světové války jako československý legionář v Rusku a prošel jak jejími slavnými bitvami, tak těmi zcela zapomenutými. Kniha však není jen o válce, ale také o radostech a strastech předválečného a meziválečného období. Příběh je složen ze střípků událostí, které po léta pečlivě sbíral jeho syn, autor této unikátní knihy.

https://eknihyjedou.cz/tajny_denik_ruskeho_legionare

Hospodyně, model 2066

Rok 2066 přijde jen za padesát let, pro někoho to může být věčnost, pro jiného chvilka. Není den, aby vědci nepřicházeli s novými a převratnými objevy, které nenápadně, ale o to důrazněji mění náš život, a co teprve za padesát let? Autor jako tu největší změnu ve společnosti představuje dokonalého androida, který již v mnoha směrech překonal své tvůrce. Nestárne, vždy pomůže, vyhoví našim přáním, ať již jsou jakákoli, a tady to začíná být zajímavé. Setkání precizní dokonalosti s lidskou nedokonalostí a náladovostí v oblasti erotiky a mezilidských vztahů popisuje naše kniha až do nejmenších detailů.

<https://eknihyjedou.cz/hospodyne>

(NE)VINNÝ

Petr Roman

„Už jsi to slyšel?“ zeptala se paní Veselá svého muže, jen co za sebou zavřel vchodové dveře společného panelákového bytu. V očích měla směsici hrůzy a fascinace – jako pokaždé, když si přečetla nejnovější šokující zprávu ze světa lepší společnosti v oblíbeném bulvárním deníku. Pojem *bulvární* ovšem nesnášela, pro ni byly podobné tiskoviny jediným zdrojem, kde se redaktoři nebáli psát pravdu. Tak to alespoň říkala.

„Nevím, co,“ zabručel její manžel a v duchu zaúpěl.

Proboha, kdo s kým se zase vyspal, nebo naopak rozešel...

„Sousedovic Lenka je po smrti,“ oznámila mu manželka s neskrývaným vzrušením. O takhle šokující informaci se opravdu nemohla podělit každý den.

Ztuhnul.

„Cože? Jak... co se jí stalo?“

„Někdo ji včera v noci znásilnil a uškrtil. Tady, kousek od baráku, v tom parčíku... Policajti se u nás v baráku všech vyptávali, jako kdy jsme ji viděli naposledy a tak... Bavily jsme se s ženskejma, že teď budeme mít strach večer někam samy chodit... je to hrůza, co se děje... Jo, ti poldové budou chtít mluvit i s tebou, vlastně chtějí mluvit s každým v okolí. Nevědí, kdo to udělal, ještě nikoho nechytili... V kolik jsi vlastně včera přijel z práce? Už jsem spala.“

„Někdy po půlnoci, ani přesně nevím... Co její rodiče?“

„No jo, ti jsou na tom špatně... tedy její táta se docela drží, ale Chroustovou odvezli do špitálu, úplně se sesypala, to se není čemu divit... vždyť ta jejich Lenka byla ještě mladší, než naše Zuzka... já nevím, co bych na jejím místě dělala!“

„To je hrůza...“

„Jo, to teda je. Koukám, že tě to taky pěkně sebralo, jsi úplně bílej... pojd' ke stolu, nandám ti večeři.“

„Já vlastně ani nemám hlad... teda spíš chuť, po tom...“

„No jo, to chápu, taky jsem se úplně klepala, když jsem se to dozvěděla... fakt si nedáš? Dělala jsem ten maďarskej guláš, co ti tak chutná. Měl bys něco sníst...“

„Ne... nebo jenom trochu.“

„Uvidíš, že ti zlepší náladu.“

O tom pochybuju, pomyslel si Veselý, ale poslušně se usadil ke stolu.

„Tak si to ještě jednou shrneme,“ pronesl kapitán Stehlík s pohledem upřeným do monitoru počítače, na kterém byla zobrazena právě zaznamenávaná výpověď svědka.

„Jste Pavel Veselý, čtyřicet jedna let, bydlíte s manželkou ve stejném panelovém domě jako zavražděná devatenáctiletá Lenka Chroustová. Znáte ji jen od vidění...“

„Jo, potkáváme...“ na sucho polkl, „potkávali jsme se v domě...“

„...a nemáte k ní žádný vztah...“

„Ne, my...“

„...kamarádila se s vaší dcerou? Byly zhruba stejně staré.“

„No, trochu... když byly menší, hrály si spolu...“

„U vás? Nebo u jejich rodičů?“

„To bylo různé... někdy u nás, někdy u nich...“

„Takže se dá říct, že jste ji znal od narození?“

„No to ano... já...“

„Říkal jste, že si spolu hrály jako malé. Takže v současnosti se už nestýkaly?“

„To ano, ale...“

„Tak to jste slečnu Chroustovou musel vidět častěji, než při náhodném setkání na chodbě vašeho domu, ne?“

„Ne, to... kamarádily se s naší Zuzkou pořád, to jo, ale už byly velké, nechodily si spolu hrát, spíš za zábavou.“

„Aha, to dává smysl.“

„Podívejte, já nechápu, kam těmi otázkami směřujete...“

„To je jen standardní postup, nic víc... Včera jste tedy přijel domů někdy po půlnoci, je to pravda?“

„Ano, měli jsme v práci blázinec s inventurama, trochu se to protáhlo...“

„Jistě. Zaparkoval jste před domem?“

„Ano, já tam parkuju...“

„A slečnu Chroustovou jste neviděl, ničeho jste si nevšiml, ani neslyšel...“

„Ne, vystoupil jsem a šel domů...“

„Dobrá, to bude asi všechno. Snad jen ještě jedna maličkost... proč vám cesta z práce trvala tak dlouho?“

„Cože? Já... nechápu...“

„No, podle vašeho nadřízeného jste odešel z pracoviště v jedenáct hodin. Tomu odpovídá i záznam ve vašem docházkovém systému. Cesta z pracoviště vám běžně trvá – kolik? Tak dvacet pět minut?“

„Ano, jen...“

„A domů jste, podle vlastních slov, dorazil po půlnoci. Byla už noc, na té silnici nebývá žádný provoz, znám to tam. Tak mi vysvětlete, kde jste byl těch, řekněme, třicet minut?“

„Já... byl jsem unavený... jel jsem pomalu. Na chvíli jsem se i zastavil, abych...“

„Abyste nabral mladou stopařku? Třeba dceru vašich sousedů? Podívejte se, my už víme, že slečna Chroustová byla ten večer na oslavě u kamarádky, od které odešla někdy v půl jedenácté. Taky víme, že v tu dobu odtud nejel žádný autobus. Zato je jasné, že jste tím místem projížděl vy. Viděl jste ji na zastávce, zastavil jste...“

„Ne, to je... já jí nic neudělal!“

„Pane Veselý, doba smrti oběti koresponduje i s vámi udaným časem příjezdu domů! Pořád chcete tvrdit, že jste se s ní nesetkal?“

Konečně padla, pomyslel si během nastupování do auta. Ta inventura mu dala zabrat. Musel dohledat nesrovnalosti, našťástí se to ukázalo jen jako špatně zadané číslo v tabulce. Obyčejný překlep ho stál několik hodin civění do monitoru.

Už abych byl doma v posteli.

Ještě, že to nemá tak daleko. Sice bydlel v sousedním městě, nicméně jen slabou půl hodinku jízdy do zaměstnání. Teď v noci se na prázdných silnicích s omezením rychlosti nemusí příliš zabývat. Vyrazil z firemního parkoviště, začal polykat jeden kilometr za druhým. Okresní silnice vedla skrze několik malých vesnic, které dnes víceméně sloužily jako satelitní sídliště obou přilehlých měst.

Ta dívka stála na prázdné autobusové zastávce v jedné z nich. Zuřivě mávala vstříc blížícím se světlům. Blondáté vlasy, tmavé tričko s krátkým rukávem. Džínová sukně, která by se – být ještě o kousek kratší – mohla klidně nazývat jen opaskem.

Ty si teda, holka, troufáš. Film Smrt stopařek asi neznáš, co?

Nesnášel chlapy, kteří dokáží ublížit ženě. Za znásilnění by každého bez milosti vykastroval. Navíc byl – celkem šťastně – ženatý.

Normálně stopaře – ani jejich ženskou variantu – zásadně nebral. Ne proto, že by byl nějaký nelida, čistě jen z preventivních důvodů. Hlavně manželka mu neopomenula odcitovat jakýkoli článek o tom, jak takový dobrosrdečný řidič může dopadnout.

Přesto se mu tentokrát noha sama přesunula z plynu na brzdu. Snad proto, že si uvědomoval malý počet minut zbývajících do půlnoci a to, že ta dívka tady bude čekat na autobus hodně, hodně dlouho. Nejspíš až do rána. Dojel pomalu k ní a stáhl okénko.

„Prosím vás, vezmete mě... Jé, ahoj strejdo!“

Malou Lenku – jak dceři sousedů dodnes běžně říkali – poznal až ve chvíli, kdy mu strčila hlavu do okénka. Znal ji od narození, kamarádila se s jeho dcerou, proto mu říkala *strejdo*, ačkoli mezi nimi žádný příbuzenský stav nebyl.

„No ahoj, nastup si.“

Nahrnula se dovnitř a on ucítil z jejího dechu alkohol. Taky mu došlo, že se jí trochu plete jazyk.

Sakra, kdyby to nebyla zrovna Lenka... No, i když ani cizí holku bych neměl to srdce teď vyhodit z auta. Ach jo. Snad se mi tu nepozvrací.

Odlepil se od zastávky a snažil se o co nejklidnější jízdu.

„To mám teda kliku! Autobus tady jede až ráno v pět, takovou dobu nic neprojelo, a teď mi zastavíš zrovna ty! Já se už bála, že budu muset spát na té lavičce.“

„Co tady vůbec děláš takhle pozdě – a sama?“

„Byla jsem na oslavě narozenin jedné... *kamarádky.*“

Opovržení z toho slova přímo čišelo.

„A to tě od sebe vyhodila teď, v noci?“

„Odešla jsem sama...“

„Hmm...“

„Původně jsem u ní měla spát, ale... něco se stalo...“

Hlas se jí zajíkl a náhle ztichla. Když se jí úkosem podíval na obličej, v očích se Lence leskl odraz měsíce.

„Nějaký kluk, co?“

Sám nevěděl, proč se na to vyptává. Kdysi, když byly Lenka se Zuzkou malé, rozuměl si s nimi docela dobře. Později se z nich staly velké slečny, začaly probírat problémy dospívajících dívek, a on najednou nevěděl, co si s nimi povídat. Připadalo mu to nevhodné. Ani nevěděl, kdy přesně k tomu došlo. Ale cítil, že se Lence odcizil. Jako své dceři.

Lenka mlčela. Už si myslel, že to tím skončí, že společně promlčí zbytek cesty. Vlastně by mu to vyhovovalo. Pak se spustil vodopád nesouvislých slov.

Šla na oslavu narozenin nejlepší kamarádky. S klukem, se kterým chodila něco přes rok. Těch společných známých tam bylo víc, rodiče kamarádky moudře vyklidili prostor. Zábava, alkohol, tanec... Pak si musela odskočit na záchod. Když se vrátila, nikde toho svého neviděla. Ani kamarádku. Začala hledat přítele a našla je oba v koupelně. Ani si nevšimli, že vešla. Stála ve dveřích prý snad několik minut, neschopná slova i odchodu. Přítel – teď vlastně už bývalý – ji uviděl až ve chvíli, kdy dozněl jeho orgasmus a konečně otevřel oči. Objevil se mu v nich vyděšený výraz.

„Lenko, počkej, já ti to vysvětlím... to není tak, jak to vypadá...“

Chlap musí mít totálně odkrvený mozek, když řekne tohle, v takové situaci.

Odstrčil od sebe dívku, která ho ještě před pár vteřinami uspokojovala, a snažil se rozeběhnout k Lence. Kalhoty kolem kotníků mu to nedovolily, a on se jí skácel k nohám. Bylo by to vlastně docela srandovná, vidět tu situaci ve filmu. Tohle byla ovšem realita. Když se otáčela k odchodu, uviděla, jak mu ta druhá pomáhá vstát.

„Pojď ke mně, vykašli se na ni, vždyť je to kráva...“

Kamarádka. Taky bývalá.

Dvojitá zrada.

„Proč? Strejdo, proč to s ní dělal? Copak to ona umí líp, než já?“

Bral to jako řečnickou otázku. Co měl taky odpovědět? To o tom zakázaném ovoci? Nebo že cizí se zdá být lákavější, než vlastní?

Naštěstí odpověď nečekala a pokračovala ve svém smutném vyprávění. Popadla kabelku a vyběhla z domu. Na autobusové zastávce si sedla na lavičku a nevěděla, co dál. Snad čekala, že za ní někdo přijde, uchlácholí ji a vysvětlí, že šlo jen o nedorozumění. Nebo hloupý žert. A odvede ji zpět.

Nikdo nepřišel, tak čekala dál. Na to, až pojedou někdo kolem. Celou dobu ani nebrečela, jen měla hrozný vztek. Zato teď nemohla přivítat slz zastavit. Na měsíční svit už se to svádět nedalo. Nevěděl, co má říkat, nebyl dobrý utěšitel. Plačící ženy ho vlastně znervózňovaly.

„Jsem kráva, co?“

„Proč? To přeci není tvoje vina...“

Nadechla se, asi aby mu odporovala.

„...není,“ zopakoval, „je to vina jen těch dvou. Vykašli se na ně, nestojí ti za to. Ani jeden. Hele, Lenko, tohle si někdy prožil skoro každý. V tvém věku, nebo v mém, to je jedno. Musíš jít dál, za pár dní se na to celé budeš dívat jinýma očima, uvidíš. Pak ti dojde, že ten kluk pro tebe prostě nebyl dost dobrý. A jeho chyba, že si tě dostatečně nevážil. Taky že ta kamarádka zas tak dobrou kamarádkou nebyla. Ale je asi dobře, že si o tom s někým popovídáš. A klidně se vybreč, to taky pomůže.“

Netušil, kde se ta slova v něm vzala. Zpovědní vrbu – ani psychologa – ještě nikomu nedělal. Možná z něj mluvila vlastní zkušenost, kterou si už ani nepamatoval.

„Děkuju,“ skoro zašeptala. Vypadala, že se pomalu uklidňuje. Snad jí ten proslov vážně pomohl.

„Mohl bys prosím někde zastavit?“

Asi se jí přeci jen udělalo špatně, pomyslel si a zamířil na nejbližší odpočívadlo.

„Jsem rád, že jsme někam pokročili, pane Veselý. Takže jste slečnu Chroustovou ten večer nejen viděl, ale přímo vezl domů.“

„Ano, já... nechtěl jsem, aby to vypadalo blbě... bál jsem se, že mě budete podezírat z její smrti. Nic jsem jí neudělal...“

„Tomu sice rozumím, ale lhaním si moc nepomůžete. Teď se tedy vrátíme k té cestě. Co se na ní stalo?“

„Nic, já...“

„Pane Veselý, ta cesta vám trvala minimálně o půl hodiny déle, než jindy.“

„Já Lenku nezabil!“

„Celkem věřím, že jste nechtěl... Ale pak se to nějak zvirtlo, nemám pravdu? Podívejte, já vás vlastně chápu, jste přes dvacet let ženatý, to se musí projevit... i v posteli, že?“

„Ne, to...“

„Pak máte vedle sebe v autě krásnou mladou slečnu, dost vyzývavě oblečenou, to vás nemohlo nechat chladným, to dá rozum. Navíc se zrovna rozešla s klukem, brečela, řekl jste si, že ji utěšíte, zastavil jste,

začal ji hladit, možná se zpočátku ani nebránila... než jí došlo, co po ní chcete...“

„Ne! Tak to nebylo!“

„Tak jak to bylo? Povězte mi to!“

„Já...“

„Pane Veselý, na těle oběti se našlo sperma. Jste ochotný nám poskytnout vaše DNA, nebo si mám vyžádat soudní příkaz?“

Zastavil na odpočívadle a zhasl motor. Lenka se odpoutala. Čekal, že vyběhne do přilehlého roští, ať už je její potřeba jakákoli. Místo toho se k němu naklonila a políbila ho. Nečekal to. Až po chvíli si uvědomil, že polibek opětuje.

„Počkej, Lenko, co to děláš?“

„Chci se s tebou milovat,“ odpověděla prostě.

„To přeci... nejde, vždyť bych mohl být tvůj táta, vlastně jsem se trochu jako on cítil, když jste si u nás s naší Zuzkou hrály...“

„Mně ses líbil už tenkrát...“

„...a tohle je... Co?“

„Vždycky jsem po tobě pokukovala, už snad od čtrnácti...“

„Lenko!“

„No a co? Prostě jsi mě přitahoval. Jo, jasně, byla jsem v pubertě, ještě jsem ani pořádně nevěděla, co a jak, ale...“

„Nevšiml jsem si, že...“

„No jo, já vím, že jsem tě nezajímala – jako žena, myslím. Taky jsem si tenkrát představovala maximálně to, že se spolu někde sami líbáme, nic víc. To až později.“

„Nevím, co na to říct...“

„Řekni, že mě chceš.“

„Lenko, to... není správné, ty... pila jsi... zítra bys toho litovala...“

„Nejsem opilá,“ zašeptala mu u ucha a Veselý svůj marný boj vzdal. Vlastně v něm neměl žádnou šanci. Alespoň ne od okamžiku, kdy ho Lenka při prvním polibku stiskla v rozkroku a poznala, že lhostejná mu už není. Vše ostatní byla jen prázdná slova.

Snad nás tady nikdo nenachytá, bylo to poslední, co mu blesklo hlavou před tím, než do Lenky pronikl.

„Přiznáváte tedy, že jste měl se slečnou Chroustovou pohlavní styk?“

Jen beze slova přikývl.

„Podívejte se, pane Veselý, já tady nejsem od toho, abych vás odsuzoval za manželskou nevěru. A ni za to, že jste si užil s mladou holkou, nebo že to byla dcera vašich sousedů. Byla ostatně plnoletá.“

Pavel Veselý se při policistových slovech jakoby zmenšoval.

„Nic z toho koneckonců není trestné. Mě teď zajímá, co bylo dál.“

„Dál...“

„Hele, chlape, víte, co si myslím? Dejme tomu, že vám věřím, že se slečna Chroustová s vámi milovala dobrovolně. Žádné známky znásilnění jsme na ní ostatně nenašli. Možná to iniciovala i sama, co já vím. Na tom ostatně nezáleží, kdo z vás dvou koho první políbil. Je mi to fuk. Já jen chci vědět, co se stalo, když jste se vrátili k domu. Co se stalo v tom parku?“

„Já jí nezabil!“

„Dobře, tak já vám řeknu, jak to bylo. Rozdal jste si to s ní, užil jste si. Pak se vám to cestou rozleželo v hlavě...“

„Co to...“

„...možná k tomu přispěla i ona – začala si na vás dělat nároky? Možná vám vyhrožovala, že to řekne vaší manželce... nebo svým rodičům...“

„Ne, to ne...“

„Nebo se vám posmívala, že jste ji jako chlap zklamal? Co? Jestli byla zvyklá na mladé kluky, možná jste ji dost neuspokojil...“

„To není pravda!“

„...ať tak či tak, začal jste na ni mít vztek, vytáhl jste ji do toho parku za domem, a...“

„NE!“

„Tak co se stalo?!“

Drželi se v objetí ještě dlouho poté, co jejich vášnivé pohyby skončily. Pomalu se odpoutala.

„Děkuju... a promiň,“ zašeptala.

„Za co se omlouváš?“

„Já... to kvůli tetě,“ chvíli trvalo, než mu došlo, koho tím míní, „mám ji taky moc ráda. Mrzí mě, že jsem tě... svedla. Vlastně jsem úplně stejná mrcha, jako ta...“

Špatné svědomí Veselému naplnilo hlavu vrchovatou měrou. Nikdy nebyl manželce nevěrný. Jenže to už neplatí a na lítost je pozdě.

„Nemusíš se omlouvat, to já jsem ten, kdo měl říci ne.“

„Takže se nezlobíš?“

„Na tebe? Ne. Na sebe? Možná... ano. Nejvíc asi proto, že se mi to s tebou tak líbilo. Nikdy jsem si nepomyslel, že bych... myslel jsem si, že... zkrátka jsem na tebe moc starý.“

Pohládila ho po tváři: „Asi bychom měli jet.“

Mlčky nastartoval. V hlavě měl tak prázdnou, a zároveň plnou. Vina, trest, pokušení, touha... Neřekl Lence pravdu. Nehorší pro jeho svědomí nebylo, že se mu sex s ní líbil. Mnohem trýznivější byla touha po zopakování. Nebyl si jistý, jestli by ona měla ještě někdy zájem, a nehodlal se na to ptát. Věděl jen, že by té touze podlehl znovu, ani by se nesnažil ji ovládnout.

Zastavil několik set metrů od společného domu.

„Nevadilo by ti, kdyby sis vystoupila už tady,“ řekl rozpačitě, „já...“

„Nechceš, aby někdo viděl, že jsme přijeli spolu,“ zkonstatovala chápavě.

„Nezlob se...“

„To je v pořádku, rozumím tomu. Přes park je to jen kousek.“

Pootevřela dveře, pak se k němu znovu otočila: „Netuším, jestli to byla jenom obyčejná náhoda, nebo nějaký osud, ale... jsem vlastně ráda, že jsem ty dva v koupelně nachytala... a že jsi mi zastavil ty...“

Políbila Veselého na tvář a zlehka se dotkla rukou jeho podbřišku. Než se rozhodl ji k sobě znovu přitáhnout, byla pryč. Sledoval, jak vchází do parku.

Když před domem vystupoval z auta, zdálo se mu, že zaslechl ženský výkřik. Chvilí napjatě naslouchal, další se už neozval. Pár okamžiků nerozhodně přešlapoval, Lenka už by měla z parku vyjít.

Asi mě vidí a čeká, až zajdu do domu. Abych neměl problém.

Odemkl vchodové dveře a zmizel v domě.

Lenka Chroustová zatím prohrávala boj o vzduch do svých plic.

„No jo, to by tak i mohlo být... Ovšem pochybuju, že vám tenhle závěr historiky soudce uvěří. Vysadíte holku kus od domu, necháte ji jít samotnou v noci parkem a jako na potvoru se tam na ni vrhne nějaký jiný úchyl a uškrtní ji. Tomu říkám náhodička!“

„Říkám vám pravdu!“

„Jo? Vaši pravdu? Já bych řekl, že ta skutečná je dost jiná. Ta holka byla nešťastná, že ji podvedl přítel, navíc měla dost upito. Možná vám cestou v tom autě i usnula...“

„Ne...“

„...doma si asi už moc s manželkou neužíváte, najednou máte na dosah krásnou mladou...“

„Ne...“

„...postavilo se ti péro, tak sis prostě posloužil, byla tak opilá, že se ani nebránila...“

„Ne, to...“

„...možná si i myslela, že to dělá s tím svým klukem, tak držela, a když přišla na to, že ji ošukal hodnej strejček...“

„To není...“

„...vyhrožovala, že tě udá. Tak jsi ji zatáhl do parku, nejdřív bacil přes hlavu nějakou větví, a pak uškrtil. Řekni mi, ty hajzle, stál ti při tom? Chtěl jsi ji vojet ještě jednou? Co?!“

„Chtěl jsem... znovu...“

„Co? Co bys chtěl?“

„Milovat se... s ní...“

„To už nepůjde, protože jsi ji zabil!“

„Já vím...“

„Cože? Nahlas!“

„Já vím... je to moje vina... zabil jsem ji!“

Kapitán Stehlík se unaveně posadil zpátky do židle.

Tyhle výslechy mě jednou zabijou.

Pavel Veselý, momentálně nehodný svého jména, tiše vzlykal.

Další výpověď odmítl.

Seděl na okraji postele a zíral na otlučenou zeď vazební cely.

„Můžeš za to ty.“

Poloprůsvitná postava na něj namířila prst, aby si snad nemyslel, že to obvinění patří někomu jinému.

„Lenko, já... vždyť...“

„Slyšel jsi, jak volám o pomoc.“

Špinavou sukni měla vyhrnutou nad boky. Kalhotky, kdysi skrývající dívčin klín, zůstaly svlečené kdesi v parku.

„Ne... neslyšel jsem...“

„Nelži si.“

Roztržené tričko odhalovalo levé prso.

Jak je to dlouho, co jsem se ho dotýkal?

„Neodváděj řeč!“

„Nevěděl jsem... myslel jsem si, že se mi to jen zdá!“

„Mohl ses jít alespoň podívat. Jen pár kroků.“

„Mrzí mě to.“

Přistoupila k němu. Kdyby chtěl, mohl by ji obejmout. Znovu se s ní pomilovat.

„Já vím.“

„Už to nemůžu napravit.“

„Už je pozdě na všechno,“ vyřkla poslední slova a pomalu se rozplynula.

„Kapitáne?“

„Co?“

„Ten Veselý to fakt neudělal.“

„Co to meleš?“

„Ve vedlejším okrsku chytili nějakého bezdomáče, jak škrťí mladou ženskou. Měla zatracený štěstí. Nachomejtl se k tomu nějaký boxer, vlítnul na toho chlápka a docela mu zvalchoval ksicht. Pak zavolal záchranku a nás. Ta ženská je v pořádku, jen má bouli na hlavě. Ten bezdomovec je na tom trochu hůř, ale vypovídat mohl. Všechno přiznal. Prý si tu ženskou vyhlídl, jak jde sama, zezadu ji bacil klackem po hlavě a chtěl ji znásilnit. Než se tam teda objevil ten druhej týpek.“

„No dobře, ale co s tím...“

„No on taky klukům přiznal, že už to chtěl udělat předevěřem, v tom parku, víš kde... Viděl tu Chroustovic Lenku, jak vystoupila z auta a jde sama, tak si na ni počkal. Praštil ji a chtěl si to s ní rozdat, jenže pak uslyšel, jak někde bouchla dvířka od auta – to byl asi ten Veselý před barákem – ta holka začala křičet, tak se lekl a prostě ji uškrtil. A utekl, ani si nezašukal. Proto neměla známky znásilnění a bylo v ní jen toho Veselého sperma. Ta jeho historka fakt sedí.“

„Tak proč se, do prdele, přiznal?“

Poté, co uvolnili prostěradlo, omotané kolem jeho krku, mohl přivolaný vězeňský doktor už pouze konstatovat smrt udušením.

V okolí bydliště je Pavel Veselý dodnes znám jako *ten, co znásilnil a uškrtil tu Chroustovic holku*.

Knihy Petra Romana

Rozcházení

Nebudeme si nic nalhávat, Petr je trouba. A Lucii vnímal jako nepříjemnou sestru svého kamaráda. Co k ní opravdu cítí, si uvědomí, teprve když se jejich cesty rozdělí. Musí si projít nejdříve svým osobním peklem, aby snad očištěný mohl vstoupit do toho jejího. Náhle stojí před rozhodnutím, jestli je schopen odehnat démony Lucieiny minulosti.

Jakou je ochoten zaplatit cenu za pomoc ženě, která se rozhodla pro jiného? A také jak vyřešit jejich vzájemný vztah? Možná nastal čas přestat být troubou.

<https://eknihyjedou.cz/rozchazeni>

SEŠ SI JISTÁ?

Michal Havel

„Jsi si jistá, že je tady?“ ujišťoval jsem se a ustaraně hleděl na svou manželku.

Stále ji miluji z celého srdce, v tom jsem si zcela jistý, ale poslední týdný ve mně vyklíčilo semínko pochybnosti. Ne o citech, ty jsou ryzí a vroucné. Nejsem si jistý jejím duševním stavem.

Vše začalo nevysvětlitelným zmizením naší novorozené dcery Terezky. Stalo se to v den, kdy jsem šel poprvé po jejím narození do práce a Radka zůstala s Terezkou sama doma. Během otcovské dovolené se mi nahromadilo tolik vyřizování, že jsem dočista ztratil pojem o čase. Když začala hrát oblíbená skladba mé manželky, kterou jsem měl v mobilu nastavenou u jejího profilu jako vyzvánění příchozích hovorů, zjistil jsem, že je hluboká noc. Všude kolem mě byla tma a jediná lampička, které bezchybně osvětlovala můj pracovní stůl, zvládala dokonce i odhalovat obrysy ostatního nábytku v kanceláři.

Přijal jsem hovor a chystal se ospravedlnit, avšak hysterický proud slov, kterým jsem byl neočekávaně zahlcen, uzamkl všechna omluvná slova bezpečně v mysli a dokázal jsem ze sebe vypravit pouze věty jednoduché.

„Počkej! Zpomal! Co se stalo? Zmizela? Jak to myslíš, zmizela? Jaká stařena? Uklidni se! Vůbec nechápu, co říkáš. Křikem mi nic

neobjasníš. To je lepší. Terezka zmizela? Seš si jistá? Vím, že nejsi blbá. Jen se ujišťuju, že rozumím dobře. Zavolám na policii a hned jedu domů.“ Ukončil jsem hovor a zmatený vytočil číslo na policii. Cestou k autu jsem vše vysvětlil operátorce na lince, nahlásil požadované nacionále a adresu našeho bytu.

Policie brala mé oznámení zřejmě vážně, protože když jsem dorazil domů, již byla na místě.

„Radko!“ zavolal jsem ode dveří. Ani mě nenapadlo se zouvat a zamířil jsem rovnou do obýváku.

Manželčina otevřená náruč se doslova domáhala mé přítomnosti a já Radku láskyplně sevřel v té mé. Znal jsem ji dost dobře na to, abych z jejího pohledu uhrančivých zelených očí, kterých jsem se nemohl nikdy dosyta nabažit, pochopil, že slova nic nespraví. Potřebovala nutně obejmout. Tímto gestem jsem toho řekl více než tisícovkou ujišťujících slov.

„Už víte, co se stalo?“ zeptal jsem se policistů s opravdovým zájmem, protože z telefonátu s manželkou, jsem byl zmatený.

„Stále to zjišťujeme,“ odpověděl mi některý za mnou.

Pozornost věnuji opět Radce a něžně ji hladím po temeni hlavy. Uslzené zarudlé oči a rozčuchané vlasy jí propůjčovaly vzezření šilence, kterým rozhodně nebyla.

Ona mne na oplátku svírala ze všech sil, jako bych jí měl každou chvíli proklouznout mezi prsty a ztratit se v bezedných hlubinách zapomnění. Hlavu měla položenou na mém rameni a prosebnýma očima volala o pomoc.

Celou dobu vzlykala a potichu říkala stále dokolečka jediné slovo: „Zmizela.“

„Potřeboval bych vám položit pár otázek,“ řekl drsným, ale nijak zlým hlasem policista. „Pokud možno v soukromí.“

„Klidně povídejte,“ odušil jsem a konejšivě hladil svou životní lásku po vlasech. Nenápadně jsem se snažil urovnat její neposedné ryšavé vlasy. Moc mi to nešlo.

„Dobrá. Kdy jste viděl vaši dceru naposledy?“

„Nevím přesně. Dnes ráno, než jsem odešel do práce,“ odušil jsem a pozoroval, jak si policista dělá zápisky do poznámkového bloku.

„Má ještě někdo klíče od vašeho bytu?“ zeptal se, když skončil s psaním.

„Ano. Tchýně a moje matka.“

„Dobře. Jak se jmenují? Adresy? Děkuji. Neoslovil vás poslední dobou někdo cizí a nevyptával se na miminko? Terezku, že?“

Při vyslovení jména naší dcery se Radka rozvzlykala ještě víc.

„To je dobrý, lásko!“ snažil jsem se utišit manželku.

„Ne. Nevím o tom, že by se kdokoliv zajímal o naši dceru, Terezku.“

Radky nářek zesílil natolik, že výslech předčasně skončil.

„Prozatím je to vše. V brzké době si vás pozvu k nám na stanici. Počítejte s tím.“

Kývnul jsem hlavou na souhlas a vyprostil se z Radčina sevření. Snažila se mi v tom zabránit a chvilku její úsilí slavilo úspěch, ale nakonec se mi podařilo usadit ji na gauč. Vyprovodil jsem policisty k vchodovým dveřím a pečlivě za nimi zamkl, jak jsme měli

s manželkou ve zvyku. Vrátil se k Radce a mohl si s ní konečně promluvit mezi čtyřma očima.

To, že Terezka zmizela, bylo více než jasné. Postýlka v pokojíčku zela prázdnotou a vše ostatní určitě bedlivě pohledali policisté. To, o čem jsem se policistům v hovoru záměrně nezmněl, byla manželčina zmínka o stařeně.

Mě samotného to udivilo, ale říkal jsem si, že by se k nám do třetího patra těžko někdo dostal jinak, než dveřmi, a ty jsme poctivě s manželkou zamykali, i když jsme byli doma.

Radce došly slzy, avšak nepřítomný pohled a lehké pohupování dávalo znát, jaké trápení ji v nitru sžírá. Chtěl jsem jí pomoci se zbavit překypujících emocí, ale já na tom nebyl o moc lépe. Chtělo se mi brečet a zároveň křičet svou nemohoucnost do světa, jako bych čekal, že ji někdo uslyší a přispěchá mi na pomoc.

„Pověz mi, co se stalo,“ řekl jsem a posadil se na gauč vedle Radky. Pevně jsem ji k sobě přivinul a něžně hladil po zrzavých vlasech, jak to měla nejraději. Nespěchal na ni. Trpělivě jsem čekal, až sebere potřebné síly a rozpovídá se. Když se tak stalo, nepřerušoval jsem ji. Pečlivě jsem naslouchal každému jejímu roztřesenému slovu, trhavým nádechům i pracným výdechům, vyčkával, když potřebovala čas dát větám správný slovosled a význam.

„Nakrmila jsem Terezku. Dala jí říhnout a chvilku potom, co mi usnula v náručí, jsem ji uložila do postýlky. Šla jsem se vysprchovat a připravit si večeři. Při jídle jsem uslyšela divné zvuky z dětské chůvičky. Vyděšená jsem běžela do pokojíčku.

Když jsem otevřela dveře, spatřila jsem nad postýlkou nějakou stařenu. Byla celá průsvitná a jediný, co jsem dokázala zaostřit, byl pobavený úšklebek, když na mne pohlédla. Na to se rozplynula. Zděšená jsem překonala nekonečnou vzdálenost k postýlce a s hrůzou zjistila, že je prázdná. Musíš mi věřit. V životě bych Terezce neublížila. Vždyť sám víš, jak moc jsem se na miminko těšila. Musíš mi věřit.“

„Věřím,“ prohlásil jsem, ale sám jsem o svém tvrzení nebyl přesvědčen.

Průsvitná stařena? Takovému nesmyslu jsem měl jako uvěřit? Nejspíš se jí něco zdálo, nebo si vybavila scénu z nějakého hororu, na které jsme rádi koukali. To ale nevysvětlovalo, kde Terezka je.

„Ano. Za těmi dveřmi ji najdeme,“ odušila Radka a vrátila mne zpět do přítomnosti.

Stáli jsme před starým šedivým domem, kterému se tu a tam odlupovala omítka. Dřevěné okenice měl všechny pevně zavřené a nic nenasvědčovalo tomu, že by uvnitř kdokoliv byl.

K rozhodnutí, že s Radkou vyplížíme ze zahrady léčebny, kam ji po psychiatrickém vyšetření zavřeli s diagnózou laktační psychózy, mě přiměl záměr své životní lásce dokázat nutnost přijmutí následku jejího činu. Doufal jsem, že když v tomto domě nic nenajdeme, přizná si, co ve skutečnosti Terezce udělala.

Radka vzala za kliku a kupodivu lehce otevřela. Uvnitř byla tma a zatuchlý vzduch značil, že tu nikdo již dlouhou dobu nebydlí. Radka

svižnými kroky procházela chodbami a místnostmi a vedla mě do útrob nezvykle rozlehlého domu.

Mé oči již dávno přivykly tmě, a proto jsem rozpoznával jednotlivý nábytek a dokonce i siluety obrazů na zdech. Ničeho jsem si však nevšiml. Radka šla sebejistě, jako by přesně věděla kam, a já ji zamyšleně následoval.

V posledních dvou týdnech jsem četl články o ženách, které po porodu zabily své dítě, ale mně to nedávalo smysl.

Nedokázal jsem pochopit, z jakého důvodu by kterákoliv z matek ublížila, či dokonce zabila svého potomka.

Avšak duševní porucha je nepředvídatelná a zákeřná. Přemůže vás snadno a hlavně v tichosti a beze svědků. Jak jsem zmínil již prve, miluji svoji manželku z celého srdce, a proto se snažím jí pomoci a porozumět, co jí ona laktační psychóza způsobila.

Cítím určitou zodpovědnost, že jsem si příznaků počínající nemoci nevšiml. Kdybych byl více empatický, nemusel jsem teď čelit následkům činu mé drahé polovičky.

Radčín častý lítostivý pláč jsem připisoval její citlivé, romantické povaze a častému výkyvu hormonů, dle různých příruček, běžném po porodu.

Teď vím, že se tomu říká poporodní blues. Trpí jím většina žen v prvních týdnech po porodu. Prý to má co dočinění s nadměrným úbytkem hormonů, které doprovází narození dítěte. Některé brečí, jiné jsou skleslé či smutné. Výjimkou nejsou ani časté návaly zlosti.

Tohle vše se dá snadno pochopit, ale laktační psychóza je krapet jiné kafe.

Ztráta orientace či pojmu o čase je jen začátek. Halucinace a Capgrasův příznak už je horší varianta, ale včasná diagnostika a léčba může vše zachránit.

V těch úplně nejhorších případech dojde k zabití dítěte, či sebevraždě ženy. Úplná katastrofa je smrt obou.

Já Radku stále vidím jako milující ženu, která má ráda, když ji obejmou a hladím. Nikdy jsem ji neslyšel nadávat či si na někoho či něco stěžovat. Ano, smutný film ji lehce rozbřečel, ale kterou ženu ne?

Vůbec mi k ní nesesedlo, že by dokázala někomu ublížit, natož vlastní dceři. Ale psychiatrický posudek hovořil zcela jasně a mně nezbyvalo nic jiného, než se s nastalou situací vyrovnat.

Když se Radka zastavila, málem jsem do ní narazil. Ocitli jsme se před dřevěnými dveřmi nedokonale sbitými z prken, kterými skrze škvíry a vypadlé suky prosvítalo oranžovožluté světlo.

Uslyšel jsem zvláštní píseň v neznámém jazyce a srdce se mi bezděčně rozbušilo.

Radka vzala neohroženě za kliku, ale bylo zamčeno. Z kroku jsem vrazil do dveří. Bez úspěchu. Udělal jsem tři kroky zpět a prudce vystartoval. Natočil se levým ramenem a vrazil do dveří. Prkna nevydržela a rozlámala se.

Úlomky se rozlétly dovnitř a s nimi i já. Zastavil jsem se až po několika krocích a ihned se rozhlížel kolem sebe.

Dřevěné stěny neměl nikdo snahu natřít, natož aby je něčím ozdobil. Strop a podlaha, rovněž ze dřeva, dotvářely příkladnou krychli.

Na zemi, v místech, kde se protínaly černě nakreslené dva obrazce, které se navzájem překrývaly, stály zapálené svíce různých velikostí a tlouštěk. Uprostřed podivného symbolu se vznášelo nahé novorozeně a kolem něj zvláštní černý kouř.

Okamžitě mi naskočila husí kůže a srdeční tep byl mimo měřitelný rozsah mých chytrých hodinek.

Onen kouř měl nedokonalou, přesto jasně patrnou siluetu lidské postavy. Byl sice průhledný, avšak v oblasti hlavy se zřetelně rýsovala tvář. Zůstal jsem v šoku, když jsem si uvědomil, že přesně tuto tvář mi Radka od osudné noci, kdy zmizela Terezka, tolikrát popisovala.

Nazvala ji stařenou a šlo o výstižné a naprosto přesné určení.

Jedna ze stařeniných černých mlžných rukou podpírala novorozenci záda, proto to vypadalo, že dítě levituje nad zemí, a druhá spočívala na jeho čele.

„Terezko!“ vykřikla v hrůze manželka kdesi za mnou, ale stejně jako já se nejspíš nedokázala ani hnout. Mýlil jsem se. „Nech ji být!“ dodala chvilku nato sice rozhodným hlasem, avšak moje prsty drtila v silném sevření.

Nebyla blázen, problesklo mi hlavou. Byl jsem jím já. Celou dobu mluvila pravdu a já jí nevěřil. Co jsem to za manžela? Měl jsem jí být oporou v dobrém i zlém. V nemoci i ve zdraví. Stát za jejím tvrzením, i když bylo více než fantaskní. Raději jsem přijal fakt, že trpí psychickou poruchou, než abych důvěřoval jejímu tvrzení.

Radka samotná neměla odvalu se stařeně postavit. Už jednou s ní prohrála a já si moc dobře uvědomoval, že výsledek prvního souboje jí nyní nedovolil jakoukoliv činnost, ať chtěla sebevíc. Já na tom byl

nejspíš stejně jako manželka v onen osudný večer. Nohy zkameněly a tělo odmítalo plnit úpěnlivé příkazy mozku.

„Běž od ní pryč!“ přikázala Radka a já doufal v zázrak.

Mé očekávání byla zkratka k zoufalství.

Posměšný úšklebek stařeny byl jasným projevem toho, že to je poslední věc, kterou je ochotná udělat. Ač neměla fyzické tělo, zpívala stále píseň a já si vybavil všechny ty hororové filmy, kde se démon snažil zmocnit těla nevinného, bezbranného dítěte.

Hrůza z onoho pochopení mi vrátila schopnost kontrolovat mé tělo. Udělal jsem krok vpřed a bylo to jako chodit se stokilovým závažím na nohou na dně Mariánského příkopu.

Výraz stařeny se na chvílku změnil. Nedokázal jsem postřehnout jakým způsobem, ale melodie písně nabrala na rychlosti.

Když Radka viděla mou olbřímí snahu, odletěla její bázeň jako nedbale zapnutý plášť ve větru.

S ní po boku jsem vždy dokázal nemožné. Byla mou múzou, mým důvodem k radosti, mým smyslem života, vzduchem, který plnil mé plíce, mým sluncem uprostřed chladného vesmíru zvanému láska.

„Už jdeme, Terezko!“ zakřičel jsem plný naděje a odhodlání a jednou rukou tlačil před sebou neviditelnou bariéru. Druhou rukou jsem pevně držel Radku, která mi pomáhala stejně zarputilým způsobem.

Píseň utichla a kouřová stařena začala ztrácet tvar. Mizela od podlahy a hlava a ruka položená na čele Terezky získávala jasnější, více hmotnější tvar.

„Už moc času nezbyvá,“ zakřičel jsem, ale nebyl si jistý, zdali mne Radka slyšela. Vynakládáním úsilím jsem totiž slyšel pouze zběsilý tlukot vlastního srdce a domníval se, že manželka to má stejně tak.

Zřetelně bylo vidět, že se kouř pomalu dostává do těla Terezky. S každým nádechem vdechovala část stařeny.

Představa z faska mi dodala potřebnou sílu pro zdolání zbývající vzdálenosti a vytrhl jsem Terezku černému kouři z neviditelných spárů. Přitom jsem nevědomky rozkopal nejbližší svíčky a nejspíš kvůli tomu místnost naplnil rozhněvaný nelidský řev.

Neváhal jsem ani vteřinu. S Terezkou, bezpečně zaklíněnou v ohbí lokte, jsem zamířil k východu následován Radkou. Nohy mě nesly samy až do pokoje, kde prosklenými, dvoukřídlými dveřmi prosvítal měsíční svit. Jelikož tu noc vládl úplněk, světla bylo celkem dost. Naděje ve mně vzplála odhodlaným plamenem a rozlila se do celého těla. Nesnažil jsem se dveře otevřít. Ochranářsky jsem zakryl Terezku volnou rukou a silně kopl těsně pod klíčovou díрку. Dřevo nevydrželo prudký, surový atak a podvolilo se. Na verandu zařinčelo sklo a krátce na to jsme společně s Radkou našimi podrážkami utnuli jeho smrtelné kvílení. Ocitli jsme se v měsíčním světle zalité zahradě.

V relativním bezpečí volného prostranství jsem konečně našel odvahu se otočit a zjistit, jestli nás kouřová stařena nepronásleduje.

K mému udivení stála z jejího pohledu za prahem rozbitých dveří a nasupeně na mě zírala. Nabyl jsem dojmu, že kdyby měla tu možnost, propíchne mne svými nezvykle temnými očima.

Již nebyla formována kouřem, ale získala vzezření, které bych přirovnal k duchovi, i když jsem žádného doposud nespatřil. K mému

označení stařeny je nutno přiznat, že jsem to připisoval spíše hororovým filmům, než že bych si ducha přesně takhle představoval já sám.

Stará žena s bílými vlasy a vrásčitým vyhublým obličejem. Vystouplé líce a propadlé oční důlky doplňovaly orlí nos a tenké rty sevřené v úzkou čárku. Kůže byla zvláštním způsobem na tváři vypnutá buďto špičatou bradou, anebo potlačovanou zlobou. Mohl jsem jen hádat.

Oblečena byla v černých šatech, dle mého, laického názoru, v renesančním stylu. Kolem krku vysoký límec zakončený bílým krajkovým okružím a rukávy, které sahaly až k zápěstí, ukončovaly úzké manžety rovněž s okrasným krajkováním. Sukně od pasu dolů měla volány, které v kontrastu s černou látkou zbytku šatů působily vznešeně. Dalo by se říci až aristokraticky.

„Na co čekáš?“ odpoutal mě Radčín hlas od uhrančivého pohledu černých očí.

Ani jsem nepostřehl, kdy mi vzala Terezku z náruče. „Pod! Honem!“ Ucítil jsem, jak mě manželka tahá za ruku. Nohy jsem musel mít pravděpodobně vrostlé do země, protože bojkotovaly jakýkoliv podvědomý příkaz se pohnout.

Stařena se usmála a já pochopil, že je to její práce. Ukázala směrem k zemi vedle sebe a vzápětí na mě. Do měsíčního světla pozvolna vstoupila dvě urostlá psiska, přivolaná snad ze samotného pekla, na něž jsem do dnešního večera nevěřil a jež ve stínu stromu, pod kterým k nám směřovala, opět zmizela.

Byla to groteskní podívaná, kterou žádná slova nedokáží vhodně a určitě vystihnout. Marně jsem se mrkáním snažil obraz z oční sítnice vypudit. Musel se mi tam intenzitou šoku snad vtisknout.

„Michale!“ Moje jméno mnou projelo jako živá voda. Očarování zmizelo a já na nic nečekal. Hnal jsem Radku před sebou a při tom po očku kontroloval, jaký náskok máme před psisky.

Závratný nebyl, to musím přiznat. Zahrada byla z části živým labyrintem. Neměl jsem čas ani náladu důkladně studovat, z čeho je zkonstruován, ale z toho, co jsem v minulosti četl, vím, že se podle anglického a irského způsobu hojně využíval habr obecný, pro jeho výbornou tvarovatelnost.

Naštěstí, nebo k naší smůle bylo bludiště nedokončené.

Naštěstí, protože psi nemohli nabrat rychlost přímým sprintem za námi. Nám však zase hrozilo, že několikrát zabočíme a dostaneme se zpátky k domu, či naběhneme psiskám přímo do chřtánu. Z druhého zmiňovaného důvodu jsem se rozhodl postavit se jim a alespoň dát šanci Radce, aby se s Terezkou dostala do bezpečí.

Pustil jsem manželčinu ruku a zakřičel: „Běž!“

Radka se otočila a nechápavě na mě pohlédla. „Ale...“

„...řekl jsem běž!“ přerušil jsem ji a zkontroloval, jestli v naší blízkosti nezahlednu psiska. Kousek vpravo se v měsíčním svitu na okamžik objevilo jedno z nich.

Radka ho také uviděla a vypískla hrůzou. Obrovská hlava s vražedným výrazem a slinami kapajícími od tlamy plné ostrých zubů připravených naporcovat měkkou lidskou tkáň a ukojit svou

neutichající tužbu se mihla mezi stíny, následována mohutným trupem se silnými tlapami zakončenými nezvykle dlouhými drápy.

Ochranářsky jsem se postavil mezi manželku a místo, kde jsem předpokládal, že se zjeví psisko.

„Já ho zdržím,“ prohlásil jsem sebevědomě. „Bez diskuzí,“ pokračoval jsem rozhodně a nepřipouštěl žádné dohady či odmlouvání. „Musíš mi věřit. Nedělej tu samou chybu, co já. Mazej!“ Poslední slovo jsem na ni zakřičel.

Radka na takový hulvátský projev u mě nebyla zvyklá, proto porozuměla naléhavosti mého příkazu a uposlechla.

Postavil jsem se do nejširšího pásu měsíčního svitu v dohledu. Musel jsem zvýšit šanci na úspěch. Už takhle jsem ji shledával mizivou, ale co mi zbývalo jiného, než bojovat?

Nejdůležitější bylo, aby stařena nezískala Terezku. Moje bytí bylo v tuto chvíli pomíjivé.

Psisko se zjevilo přímo přede mnou a okamžitě na mě zaútočilo.

Nastavil jsem mu levé předloktí, které jsem si před chvílí narychlo omotal vysvlečenou mikinou, abych vytvořil provizorní kousací rukáv. S velkou dávkou štěstí budu mít jen modřiny.

V opačném případě se budu muset rychle dát na modlení, aby si pes hodující na mém mrtvém těle nevzpomněl na Radku s Terezkou.

Plán naštěstí slavil úspěch a psisko spolkló návnadu.

Zakouslo se, kde jsem potřeboval, a já získal drahocenný čas. Volnou ruku jsem dal v pěst a jako šílený bil do psí hlavy.

Bez viditelného úspěchu.

Z bývalé práce, kde jsem měl tu čest být figurantem služebním psům, jsem si pamatoval, že jediný způsob, jak se zbavit zakousnutého psa, je ho takzvaně vyvěsit. Netuším, proč mě to v tu chvíli napadlo, když poslední, co jsem si přál, bylo, aby můj provizorní cvičný rukáv pes pustil. Udušení vyvěšením nepřipadalo v úvahu, protože pes kolem krku neměl žádný obojek, ani nic jiného, čím bych ho mohl přiškrtit. Já však nutně potřeboval psa z boje vyřadit. Pokusil jsem se mu prsty pravé ruky vypíchnout oči, ale vzhledem k tomu, že psisko hrůzostrašně vrčelo a bez přestání trhlo hlavou ze strany na stranu ve snaze urvat mi ruku v rameni, neměl jsem valného úspěchu.

Ruka už mě značně bolela a já ztrácel sílu se psem zápasit. Ze zoufalství jsem do něj jednou nohou kopal. V zápalu boje jsme se dostali na okraj pásu měsíčního svitu a mě napadl znamenitý plán. Vlastně to byl jediný plán, proto zákonitě musel být znamenitý. Nasměřoval jsem psa tak, aby jeho tělo zmizelo ve stínu a ve světle zůstala pouze hlava. Ačkoliv skoro celé tělo ve stínu dle očekávání zmizelo, k mému zklamání na váze nebyl ani gram. To mě však od mého výtečného nápadu neodradilo. Volnou rukou jsem sáhl do míst, kde jsem tušil srdce, a pohnul s tělem, abych celého protivníka dostal zpět do měsíčního svitu.

Úmysl vyšel na výbornou a já měl ruku zabořenou v trupu psa. Sice mi žeberní kost propíchl ruku, ale naštěstí to nijak neovlivnilo ovládnutí prstů a já vši silou, co mi zbývala, sevřel srdce. Psisko vydalo bestiální zavytí a zcepenělo.

Ruku z mrtvoly jsem vyňal stejným způsobem, jako ji tam dostal. Utrhl jsem si kus trička a obvázal jím zranění na pravé ruce. Levá přežila bez újmy. Aspoň něco pozitivního.

Rozhlédl jsem se po okolí a hledal druhé psisko.

Bezvýsledně.

Rozběhl jsem se směrem za Radkou. Na první křižovatce se zastavil a snažil se určit, která cesta je správná. Rozhodování mi ulehčil zoufalý výkřik.

Obava o manželčin život a život Terezký mi po celém těle rozptýlila z nadledvin náhle vyplavený adrenalin a usnadnil mi brzké shledání se zbytkem rodiny.

Na úsměvy nebyl prostor. Našel jsem je mimo bludiště u nevelké díry v živém plotě.

Radka stála chytře v měsíčním světle. I v ohrožení života jí nechyběl osobitý důvtip, a nejen proto ji miluji. Natočená bokem rukou chránila Terezku. Před ní stálo psisko a nejspíš se rozmýšlelo, kdy bude vhodné zaútočit. Z jeho váhání bylo zřejmé, že má za úkol dopravit stařeně Terezku živou a bez úhony.

Využil jsem momentu překvapení a s rozběhem nakopl psisko do boku. Špičku boty jsem se snažil zabořit hluboko do slabin.

Něco prasklo. Pes zakňučel a zmizel v nedalekém stínu. Já padl na jedno koleno a v holeni pravé nohy mi tepala ostrá bolest. Pokusil jsem se vstát. Vzápětí pochopil, že bez opory to bude nadlidský výkon.

„To byl blbej nápad,“ postěžoval jsem si nahlas.

„Co se ti stalo?“ zajímala se Radka.

„Nic vážného, láska. Neboj. Za chvílku budu zpět na nohou.“ Předvedl jsem nejlepší úsměv, který mi můj stav dovoloval. „Honem. Prolez tou dírou ven a běž k tvé matce. Zavolejte policii. Já vás doženu, hned jak to bude bezpečné.“ Z očí se mi řinuly slzy.

Slzy bolesti, řekli by všichni. Jen já věděl, že to jsou slzy loučení. „Pes se může každou chvílí vrátit.“ Měl jsem na srdci mnoho, co říci. Například klasické klišé – miluji tě. Ale já takový nikdy nebyl. Nebylo potřeba slov, aby člověk druhému projevil své city.

Radka na mě hleděla a také chtěla něco říct.

„Prosím, zachraň Terezku,“ nedal jsem jí k tomu prostor.

Konečně pochopila. „Nenech nás dlouho čekat,“ požádala se slzami v zelených očích.

Nádherných zelených očí, kvůli kterým jsem se do Radky zamiloval hned při našem prvním setkání.

Zatímco se protahovala úzkým otvorem, já se s velkým sebezapřením postavil na nohy. Spíše na jednu nohu. Tou zlomenou jsem pouze občas udržoval křehkou rovnováhu.

Tiché vrčení ve stínu přede mnou byla jediná známka vzteku neviditelného psiska. Nemusel jsem se otáčet, abych pochopil, že Radka je na druhé straně plotu. Pevně jsem věřil, že v bezpečí.

Ale po dnešku jsem si nebyl ničím jistý. Snad jen koncem, který se nezadržitelně blížil, a já mu směle a bez bázně hleděl do očí.

„Pojď, pse!“ zakřičel jsem z plných plic, jako bych tím vzýval na souboj samotnou smrt. „Do pekla půjdeme společně.“

Epilog

I když byla Radka v bezpečí u své matky, stále držela Terezku, jakoby jí hrozilo bezprostřední nebezpečí. Od příchodu neřekla ani slovo a měla apatický výraz.

„Ukaž, Radko. Dej mi Terezku a lehni si.“

Terezka pootevřela víčka a zaostřila někam na strop.

„Zvláštní,“ zarazila se babička, když opatrně vzala vnučku do náručí. „Myslela jsem, že máš zelené oči po mamince.“

Kniha Michala Havla

Amare

Fantasy příběh o snaze zachránit prastarou a mýty opředenou rasu gargoylů, která z neznámých důvodů, ze dne na den, zmizela ze stránek dějin. Na nebezpečnou cestu se vydává nesourodá družina spojená pradávným proroctvím, mající společný cíl, ale každý svůj vlastní důvod, proč se k výpravě připojil. Potýkat se musí nejen s démony živými, ale také každý se svými vnitřními, kteří se jim již léta ukrádají na mysl. Nikdo z nich netuší, co si pro ně osud přichystal a jak velkou oběť bude nutno podstoupit. Vyjma jednoho...

https://eknihyjedou.cz/amare_michal_havel

ZÁMĚNA

Jiří Grant

Bouchání na dveře ukončilo jejich hádku. „Policie! Otevřete!!!“

„Pojď, zdrháme!“ sykl Ivan a snažil se odtáhnout Kláru k oknu.

„Já nikam nejdu, já už s tebou nikam nejdu!“ zaječela doslova a nohama se snažila zaháknout za rám postele. Ivan ji pustil a zmizel oknem. V tu ránu policajti vyrazili dveře...

Jako už po mnohokrát začínala zábava nabírat obrátky. Oba manželské páry, které se takto scházely už pár let, se výborně bavily. Maškovi, Klára a Radek, dnes v roli hostitelů nenechali nic na náhodě. Jídla bylo dostatek a hudba umocněná dobrým alkoholem vykonala své. Nebylo se tedy čemu divit, že nejen při tanci docházelo k častějším intimnostem mezi všemi. S přibývajícím časem se páry prostrídaly, jak už to při takových mejdanech bývá. Za chvíli už se bavila převážně Klára s Ivanem a Radek s jeho manželkou Kristýnou Jandovou.

Ivan si už delší dobu dělal zálsusk na Radkovu manželku. Vlastně od doby, kdy se poznali a začali spolu ve čtyřech často trávit volný čas. S Kristýnou jim to už moc neklapalo. Navenek se sice snažili, ale jinak hlavně Ivan cítil, že by to chtělo někdy trochu změnu nebo nějaké zpestření. A tak dnešní mejdan měl být trochu jiný než ty minulé. Ivan se snažil od počátku více všem nalévat, ale sám se neopít. Už delší dobu plánoval, že by mohli okusit milování ve čtyřech.

O Radkovi věděl, že ten na sex moc není, a tak si byl skoro jistý, že si s ním Klára doma v posteli moc neužije. Takže se věnoval hlavně jí a vlastně mu nijak nevadilo, když viděl, jak se najednou Radek taky docela tulí k jeho Kristýně. Docela ho to překvapilo. Vše se začalo vyvíjet jinak, než si v duchu plánoval. Vlastně ještě lépe, než si plánoval. Sám jednou rukou objímal Kláru a druhou naléval další panáky. Ale už jenom jim dvěma.

„Na zdraví a dnešní večer.“

Zašepтал jí do ucha a snažil se ji políbit.

Dopil, odložil sklenku a začal ji jemně hladit na stehnech. Stále však po očku sledoval kamaráda s Kristýnou na pohovce.

„Podívej,“ špitl ke Kláře. „Docela se k sobě mají.“

Oči všech čtyřech se na chvíli setkaly, ale nikdo nejevil sebemenší chuť ukončit milostný experiment.

Klára nevěřičně zírala na manžela, jak se s Kristýnou začínají olizovat. Vůbec nechápala, co se to najednou děje. Otočila se zpět k Ivanovi.

„Ivane!?“

Snažila se alespoň trochu protestovat, ale v jejím hlase bylo více údivu, než záporu. Najednou cítila jeho ruku až v klíně. Ztuhla. Chvilí nevěděla, co má dělat. Ale cítila, že jí to není nepříjemné. Spíše naopak. Ivan se jí vždycky líbil, ale nikdy to nedávala moc najevo. A ani teď nebyl nijak hrubý. Nemohla se ale uvolnit. Byla pořád jako v křeči. Jeho prsty přesně věděly, kam sáhnout, kde povolit a kde přitlačit... Jako by se znali roky. Ano, chtěla a moc si přála, aby nepřestával.

Ani si nevšimla, že někdo zhasl světlo. Z druhého rohu pokoje bylo slyšet jen vzdechy Kristýny. Klára už ale přestávala vnímat okolní svět. Nechala dál Ivanovu ruku ve svém klíně a přitiskla si jeho hlavu na prsa. Chtěla, aby ji tam políbil. A Ivan, jako by četl její myšlenky, přitiskl rty na její prsa a potom na ústa. Začal ji vášnivě líbat. Už se nebránila. Najednou si moc přála milovat se s ním.

Uvolnila se a Milan dosáhl svého. Konečně se spolu milují.

A tím to pro ně všechno začalo... Nebo skončilo?

Rozešli se těsně nad ránem. Nikdo se nějak nechtěl bavit o tom, co právě prožili. Druhý den byla neděle, a tak když se za Jandovým zavřely dveře, padli hostitelé do ložnice jako jindy a bez dlouhých řečí usnuli. Klára se probudila první, jako vždy. Vstala, podívala se na Radka. Ten ještě spokojeně spal. *Musím uklidit ten svinčik po včerejšku,*

připomněly se jí v hlavě povinnosti. *No tady to teda vypadá*, zhrozila se, když vešla do haly.

Pustila se s obtížemi do úklidu, a když přišla na řadu pohovka, na které byla s Ivanem, ještě víc se jí vybavily chvílky z večera. Musela na to stále myslet. Docela ji překvapilo, že jí nijak nevadí, že si včera asi užil Radek s Kristýnou. Ona sama by sice nikdy nic podobného nenavrhl a ani by nedala najevo, že se jí Ivan líbí. Byl vždy nad věcí a zábavný. Líbil se jí prostě a včera poznala i tu rozkoš milování s ním. Necítila žádnou vinu a už vůbec ji to nemrzelo. Jen nevěděla, jak to teď bude s nimi dál.

„To jste domluvili s Radkem, nebo s Klárou?“ pustila se Kristýna do Ivana, sotva se za nimi zavřely dveře a potáčeli se ulicí k domovu. Nevypadala tedy vůbec spokojeně.

„Myslel jsem, že se ti to líbí,“ kontroval Ivan.

„Plazil se po mně jako hroch. Strízlivá bych to nevydržela. Ale nechtěla jsem vám kazit zábavu,“ podotkla uštěpačně. „Vůbec nechápu, jak nás to mohlo napadnout, ale ty sis s Klárkou užil,“ nepřestávala Kristýna popichovat.

„Prosím tě, už to neřeš,“ pokoušel se Ivan ukončit nikam nevedoucí debatu. „Vždyť o nic nešlo.“

„No to doufám.“

Konečně se taky doplazili domů a zalehli. Ještě, že je zítra neděle.

Ivan se převaloval v posteli a ne a ne usnout.

Sex s Klárou předčil i to, v co doufal ve svých touhách. Dostal po dlouhé době to, na co už doma dávno zapomněl. Klárka mu vlastně během krátké chvíle dala více vášně, než Kristýna za poslední roky.

Musel pořád myslet na to, že si to musí spolu zopakovat.

Nebyl si ale jistý, jestli bude Klára chtít pokračovat.

Za půl roku už bylo všechno úplně jinak. Ivan seděl s Klárou v kavárně a sprádali děsivý plán, jak vyřešit jejich novou životní situaci. Zatímco on se před měsícem s jedním kufrem odstěhoval od Kristýny a bylo jasné, že rozvod je už jenom otázkou času, Klářino manželství i přes její nechuť bylo zatím stále nedotknutelné.

Ráda by to nějak všechno vyřešila, ale nevěděla jak. Popravdě, chtěla by sice už být a žít jen s Ivanem. Ale pravda taky je, že ona vlastně nic neumí, že ji Radek, jako majitel slušně vydělávající cestovky a několika realit, vlastně odnaučil vnímat realitu a tvrdost dnešního světa. Zvykla si věnovat se pouze koníčkům a nějak se přestala zajímat o to, kde na všechno brát. Ivan nikdy nepatřil mezi bohatší část obyvatelstva a ke všemu z domu odešel s jedním kufrem. Až příliš jasně si uvědomovala, že bez Radka je na mizině s Ivanem i bez něho a odsouzena k nuznému životu. Ale k Ivanovi ji přitahovalo všechno ostatní. Navíc se přece jen bála, že by mohla přijít o syna, když by se důvody jejího případného rozvodu umocnily Radkovými kontakty.

„Musíme to udělat, já už takhle dál nemůžu,“ přerušil Ivan jejich mlčení. Drželi se za ruce a jako by se oba báli pokračovat dál v plánu, který vymysleli před nedávnem.

„Pane Bože, vždyť je to úplně bez rizika,“ snažil se Ivan dál oba ubezpečit a dodat si tak více odvahy. „V pondělí to uděláme, nemůžeme to pořád odkládat. Nakonec se ještě něco pohnojí. A pondělí je ideální.“

„Máš pravdu,“ přikývla Klára, vymanila se ze sevření Ivanových rukou a vytáhla z kabelky kus pečlivě poskládaného papíru a klíče a vše vložila do obálky.

„Je tam všechno. Teď je to na tobě.“

Když šli večerním městem, Klára ještě domů a Ivan na ubytovnu, oba věřili, že už to nebude dlouho trvat a nebudou muset svůj vztah tajit, že je čeká krásná, společná budoucnost.

Plán byl jednoduchý. Bylo potřeba se jen zbavit manžela Kláry, Ivanova kamaráda Radka!

„Každopádně tam budeme oba,“ ujišťoval se Ivan. „Jestli nepřijdeš, nejdu do toho.“

„Neboj.“ Políbila ho a rozešli se.

Tolik toho spolu museli vymyslet a překonat, říkala si cestou domů. Byla přesvědčená o tom, že vše vymysleli dokonale, že manželovy zvyky stále dobře zná. Taky věřila, že zná Ivana. Ale jak se ukáže, v obou se hodně spletla.

Ivanovi se na ubytovnu moc nechtělo, a tak se stavil ve své oblíbené hospůdce. Takových už bylo ve městě poskrovnu. Jemu plně vyhovovala jak atmosféra, podobající se přístavním pajzlům, tak se mu taky líbily mírné ceny. Penězi totiž nikdy moc neoplýval. Když ještě

uviděl v rohu kamaráda, hned se mu zlepšila nálada. Zamířil pohledem k vrchnímu a vztyčeným prstem si objednal pivo.

„Čau kolego,“ vítal ho kamarád Lojza a povysunul pro něj židli na znamení k přisednutí.

V krčmách tohoto typu se na zbytečná slova moc nehrálo. Spousta věcí se řešila posunky. Asi taky z důvodu stálého hospodského rámusu.

Ivan nebyl klasický hospodský typ. Byla to jeho druhá tvář a ta se projevovala právě v zálibě vyesedávání takové hospůdce. I když tam svým vzezřením a chováním úplně nezapadal, vždycky si tam našel někoho, s kým si mohl poklábovit a kdo byl ochoten poslouchat jeho rozumy. A taky se vždy dověděl něco málo z podsvětí.

Za chvíli si ke stolu přisedli další štamgasti.

Byli to spíš Lojzovi kámoši.

Pití začalo mířit ke stolu častěji než jindy. Jako by se všichni u stolu předbíhali ve zvedání rukou směrem k vrchnímu. Řeč se samozřejmě vedla kolem peněz a práce.

„Chlapi, jděte do pr... Pořád kňučíte. Dělejte to jako já,“ rozumoval Ivan. Jeho řeč ale evidentně nepadala dnes na úrodnou půdu. Takže i sám Lojza ho raději chytil za rameno a vyvedl směrem k východu.

„Raději běž, nebo dostaneš přes hubu.“

Tohle se ještě Ivanovi nestalo. Možná se na tom podepsalo vypětí z posledních dní a chuť se s někým o všechno podělit. Dnes ani nevěděl, jak se dostal na ubytovnu...

„V pondělí jedu do města, volal mi ten nový nájemník. Zase se mu něco nelíbí na té půdě,“ hlásil Radek Kláře v pátek večer. Všechno tedy šlo podle plánu. V neděli na stavbě nikdo nebude, a tak budou mít s Ivanem dost času povolit tu lávku. Radek přes ni musí přejít ke zmiňované půdě.

Ivan měl za úkol dostat Radka v pondělí na jednání k rekonstrukci jeho hotýlku ve městě. Věděli, že zedníci dojíždějí, a proto nastupují vždycky až v úterý. Dala mu všechny informace o stavbě a budoucím nájemci. Svůj díl práce, vylákat Radka, tím tedy Ivan taky splnil. V neděli večer musí ještě společně povolit ty šrouby zajišťující lávku...

„No ten už neví, co by pořád chtěl,“ projevila Klára účast s manželovými problémy. „Já musím o víkendu ještě za kámoškou s těma věcmá po klukovi,“ nezapomněla si přichystat půdu pro svůj plán.

Radek jenom kroutil hlavou. „No to je výborný. Ještě jí to dovez až pod nos.“

„Ále, dyť víš, že jim ta rachotina nejede.“ Usmála se jakoby nic. „Skočím tam v neděli po obědě.“

Ivan na ni čekal až na výpadovce. Zvláště dnes nepotřebovali, aby je někdo viděl spolu. Moc cestou nemluvili. Oba věděli, co chtějí udělat, a do řeči jim z toho nebylo. Všechno už bylo naplánované, a tak nebylo moc co řešit. Ivan myslel na to, kam se za poslední rok dostal. Ujišťoval se, že hlavním důvodem je láska ke Kláře a ne očekávaný finanční bonus. Nebo snad vidina snazšího života. Klára přece jen myslela na manžela a na to, co to udělá s jejich synem. Jisté ale je, že jestli měl někdo z nich chuť celou věc zrušit, tak to neudělal.

Přijížděli do města. Zaparkovali dvě ulice od Radkova hotelu a šli dokončit svůj plán. Byli si skoro jistí, že si nikdo nevšimne, že tady byli. No a i kdyby, tak na tom vlastně nic není, že se tam zastavili. Klára odemkla vrata a vklouzla na chodbu. Ivan za nimi zase zamkl a vystoupali až k půdě.

Tady se právě dokončoval největší zásah do stavby a kvůli dopravě materiálu byla hluboká šachta stále jen překrytá úzkou lávkou, která se dala vždy lehce vysunout a místo ní spustit kladka s hákem. Kolikrát si říkala, jak málo stačí, aby se právě tady stalo nějaké neštěstí. Když tu zpočátku chodila s Radkem, netušila ještě, že při jejich posledních návštěvách stavby už bude plánovat, jak se ho zbavit.

Ivan si nasadil rukavice, vzal hasák a povolil jednu konzoli, na které lávka držela. Při zatížení se musí smeknout a zřítit dolů.

Pád ze šestnácti metrů na betonovou podlahu nemůže přece nikdo přežít. Podíval se na Kláru a utřel si pot z čela.

„Stejně to tam skoro nedrželo,“ prohodil směrem k ní. „Taky to mohlo opravdu kdykoliv upadnout.“

Jako by se chtěl ujistit, že nebude nikdo moc pátrat, proč k nehodě došlo. Jako stavitel za stav stavby zodpovídá zase jenom Radek, takže nikoho dalšího už stíhat nemůžou. Přehodil přes kraj lávky kus hadru a sundal si rukavice. Chytil Kláru za ruku a podíval se jí do očí. Tak a je to.

„Jdeme?“

„Jdeme,“ přikývla. V tichosti vyklouzli z domu, nasedli do auta a vyrazili nazpět. Když přijížděli, byla už tma. Klára vysadila Ivana na kraji města a spěchala domů.

Teď už jenom čekat, kdo ho najde. Kdo jim zavolá tu *strašnou* zprávu. V pondělí se od rána snažila dělat všechno možné, aby se nezbláznila. Pustila televizi a zase ji vypla. Pustila si hudbu, ale žádná se jí nelíbila. Nemohla spustit z očí mobil, který ležel na krbu. Blížila se dvanáctá hodina a telefon stále mlčel. Byla stále nervóznější. Bojácně i netrpělivě se dívala z okna, jestli nepřijíždí třeba policie.

Čas se vlekl a stále se nic nedělo.

Malý Radeček si hrál na zahradě. Šla tedy raději za ním.

„Mami, mami, já stavím díru,“ křičel na ni, když ji uviděl. Musela se trochu zasmát tomu, že staví díru.

„Radulko, díra se nestaví. Díra se kope,“ poučila ho a pomáhala mu stavět díru, potom hrad a pak zase kolem hradu příkop.

Když před domem zastavilo jejich Volvo a vystoupil z něj Radek, nevěděla chvíli, co se děje. Běžela hned k telefonu.

„Radek je doma!“ volala zděšeně Ivanovi.

„Jedu za tebou.“

Ještě než se vytratila z domu, stačil jí Radek říct, že se na stavbě hotelu stalo neštěstí. Že jeho mistr se zřítil do šachty a zabil se.

Ivan na ni čekal v parku. Objal ji kolem ramen a snažil se ji uklidnit.

„Ivane, zůstaly po něm dvě děti! Radek ho tam poslal místo sebe. Nestihl by to, tak ho tam poslal!“

Na malém městě se zpráva o smrti mistra na stavbě známého podnikatele šířila jako blesk. Zůstaly po něm dvě děti a zdrcená manželka. Ve vzduchu pochopitelně visela otázka, kdo za to může.

Neštěstí se probíralo taky v hospodě, kde pravidelně sedával místní štamgast Lojza se svými kumpány.

„Poslouchej, co to tady mektal ten tvůj známěj?“ zeptal se Lojzy jeden z nich. „Dyď to vypadá, že v tom má prsty právě on. Zmetek jeden. Že já mu tehdy tu hubu nerozbil,“ dokončil svoje dedukce kolega u stolu. Lojza si srovnával v hlavě Ivanovy kecy z doby, kdy tu naposledy spolu seděli.

„No jó. Já asi na ty policajty vážně skočím.“

Lojza dlouho nepřemýšlel a i když se mu z hospody opravdu nechtělo, šel na policii hned. Policejní inspektor nebral jeho slova vůbec na lehkou váhu a okamžitě podnikl kroky, aby se Lojzova verze ověřila. A ono to do sebe opravdu všechno zapadalo až moc přesně.

Když Ivan zjistil, že se na něj ptali v práci, bylo mu jasné, že je zle.

„Klárko, miláčku, musíš večer přijít na ubytovnu. Všechno ti vysvětlím. Plán má jasný. Večer vezme všechno, co je v práci v trezoru. Drobní zástupci svázejí vždy tržby z celého okresu. Prostě je ukradnu. Nejdříve zítra na to šéf možná přijde. To už ale budu pryč.“

Ivan už ztratil veškerou soudnost. V kufříku má skoro dva a půl milionu a jediné, co ho zajímá, je zmizet co nejdál. Když za ním Klára večer přišla, snažil se ji uklidnit a přesvědčit, aby šla s ním.

„Podívej se. Je tu dva a půl mega,“ mávl směrem ke kufru.

Klára jen vytřeštila oči! „Ivane, proboha, co s tím chceš dělat?“

Ivan se na ni chvíli koukal vytřeštěnýma očima a pak začal doslova ječet: „Stejně nás zavřou! Oni na to přijdou! Nesmí nás chytit! Musíme zdrhnout!!!“

Klára už byla ze všeho úplně na dně. „Ale kam? Kam chceš utíkat?“ Najednou se ji chtělo ze všeho zvracet. Od pondělka se na sebe nemohla ani podívat.

Stále musela myslet na toho chudáka, co se zabil kvůli ní a Ivanovi. Najednou viděla v jiném světle taky Radka. Nestaral se od pondělka o nic jiného, než o pozůstalou po jeho mistrovi. Dokonce s Klárou probíral, co má dělat, kdyby ho náhodou zavřeli. Chudák... Vůbec netušil, že to všechno bylo úplně jinak. Podívala se na Ivana zarudlýma očima a zoufale až s odporem vykřikla: „Já už s tebou nikam nejdu, Ivane!“

Vtom se ozvaly rány a křik.

„Policie, otevřete!“

Bouchaní na dveře, které to nemohly dlouho vydržet. A povolily...

Do místnosti vtrhlo několik šílených zakuklenců. Ivan stačil zmizet oknem. Klára se nebránila. Skončila v cele předběžného zadržení a později ve vazbě.

Za půl roku bylo všechno úplně jinak. Po tom všem, co se Radek v průběhu vyšetřování dověděl, odcházel od soudu spokojeně. Ivan sice zmizel asi navždy, ale Klára spravedlnosti neunikla. Jedenáct let ve věznici s ostrahou ji snad dostatečně vytrestá a možná i předělá. Rozvést by je měli do měsíce. Rozhodl se, že Kláru do budoucna vymaže z hlavy.

Nasedl do auta a uháněl k rodičům pro Radečka. Teď tady chce být hlavně pro něho.

Knihy Jiřího Granta

Vzdušné zámky

Píše se rok 1946. Od konce války uplynul právě rok. V malém středočeském městě nedaleko Prahy se mladí manželé se dvěma dětmi rozhodují, že se přestěhují do Sudet, kde se po odsunu německého obyvatelstva uvolnilo hezké hospodářství. Brzy po příjezdu však zjistí, že situace v pohraničí je daleko horší, než čekali.

Jak bude vypadat jejich život v nové domovině, poznamenané násilím, intrikami a chamtivostí? Prosadí se v drsném prostředí? A nezapomenou, jak je pro život důležitá láska?

https://eknihyjedou.cz/vzdusne_zamky

Růže a trní

Soubor originálních povídek českého autora o životě, lásce a nenávisti.

https://eknihyjedou.cz/ruze_a_trni

Agentura

Příběh skupinky čtyř mladých lidí, kteří se rozhodnou žít drobnou kriminalitou. Zakrývat stopy před policií umí dokonale, jejich akce zdánlivě nemají chybu. Zapomenou ale, že v českém rybníčku je dravých ryb mnohem víc. A mnohé z nich jsou podstatně větší a nebezpečnější než oni.

<https://eknihyjedou.cz/agentura>

OSM STRÁNEK ŽIVOTA

Hana Militká

Věnováno nakladateli Martinu Koláčkovi do knihy,
která vyjde k desetiletému výročí existence
jeho nakladatelství E-knihy jedou.

Malá Anežka se poprvé zamilovala ve školce. Neměla jednoduchou situaci. Oblíbila si jednoho chlapečka jménem Jarda. Na tom by nebylo nic divného. Ale Jarda měl bratra dvojče. Anežce občas dalo dost práce, aby správně poznala, který je ten její miláček. Snažila

se na lavičkové houpačce sednout si vedle něho. To byl snad jediný její projev náklonnosti.

V pěti letech si doma hrála s figurkami šachů. Její starší bratr se učil do školy báseň Křišťálovou studánku. Četl si text pořád dokola, ale nemohl si ho zapamatovat. Únavou zmlkl. Anežka vzala pěšce, ten předstoupil, uklonil se a dívka řekla celou báseň bez jediné chybičky. Slyšela ji matka a podivila se: „Ty ses tuhle básničku učila?“

„Ne, jen jsem ji teď a tady slyšela. Je docela pěkná,“ zhodnotila dílo. Svou paměť nekomentovala. Měla dojem, že je normální si tak rychle zapamatovat pár slov. Číst ještě neuměla, ale básničky se jí líbily.

Šla do první třídy. Dvojčata tam nenastoupila. Zmizela z jejího života. Chvilku litovala, ale pak si oblíbila spolužáka Standu. Projevovala se tím, že mu držela místo vpředu, když se všichni prvňáčci měli o pauze seřadit u dveří, aby odešli spořádaně na toaletu. Dál se jejich vztah nerozvíjel.

Za pár let se do ní zamiloval jiný spolužák Milan. Měla z něho trošku legraci, přestože jeho pozornost vítala. Milan patřil mezi horší žáky, Anežka byla premiantkou. V oblibě byli jiní hoši ze stejného ročníku a po nich pokukovala i Anežka. Ale marně.

Jednou ji šel doprovodit domů spolužák Zbyněk. Anežka se cítila zkušená, byla několikrát zamilovaná. Doma na zahradě začala přivádět Zbyňka do rozpaků, když po něm chtěla pus. Čím víc se červenal, tím víc dorážela, až plachý polibek dostala. Měla ze Zbyňka velkou legraci, že podlehl.

Anežka se učila výborně.

Od mládí celým srdcem toužila po spřízněné duši. A takový muž se objevil. Anežka se bránila, nechtěla s ním chodit. Měla zrovna letmý vztah s ženatým mužem. Necítila touhu se vdávat, nevadilo jí, že je její přítel ženatý. V té době chodila na vysokou školu a byla spokojená. Mladý muž jménem Pavel jí řekl: „Zeptej se svého ženatého přítele, jestli si tě vezme.“

Anežka to udělala a přišla na setkání s Pavlem smutná. Hned sdělila Pavlovi, že si ji ten ženatý muž nevezme. Když mu řekla, že se objevil jeden mladý hoch, ženáč vycouval s poznámkou, že mládí patří k sobě. Byl totiž skoro o dvacet let starší a měl rodinu.

Anežka plakala, že ztratila milence. A zvláštní bylo, že Pavel plakal s ní.

Jednou spolu seděli ve vinárně a měli plné skleničky výborného vína. Pavel slavnostně prohlásil: „Pořád se mnou nechceš chodit, tak se vezmeme.“ Ťukli si, napili se. Dívka zůstala jako opařená. Uvědomila si: „Připili jsme si na sňatek. Teď to nemůžu vzít zpátky.“

Oznámila rodičům, že se bude vdávat. Představila jim Pavla. Maminka byla poněkud rozčarovaná: „Myslela jsem, že se někdy vdáš za vysokoškolačka. Nebude vám to klapat. Má jen výuční list.“

Anežka zareagovala: „Jestli jste proti svatbě, tak uděláme jen malý obřad se dvěma svědky.“

Matka couvla.

Rodiče zamluvili termín.

Anežka byla jako na trní. Pořád váhala, zda se má vdát, nebo ne. Nakonec se svěřila svému nastávajícímu. Ten zareagoval naprosto

nečekaně: „Jestli si opravdu nejsi jistá svatbou, tak řekni vašim, ať zruší termín svatby. Vezmeme se, až si budeš jistá.“

Dívka byla v šoku. Takovou ohleduplnost vůbec nečekala. UVědomila si: „Tohle by dokázal říct málokdo.“ Tím se uklidnila a kývla na svatbu.

Při obřadu měla nevěsta velikou trému. Matka ji pak upozornila: „Ty ses viditelně třásla. Měla jsem strach, že omdlíš.“

Nevěsta věděla, že se chystá její únos. Pořád se nic nedělo. Nakonec sbalila svědkyni s přítelem a únos vedla sama. Taxikář vozil ženicha po městě, až se mu ho zželelo a prozradil úkryt uprchlíků.

Zjevili se na Kolibě, kde uprchlíci zvesela popíjeli. Anežka se schovala pod stůl, aby ji ženich nenašel. Ale ten ji viděl hned při příchodu. Zaplatil celou útratu a dovezl všechny na oslavu.

První rozhodnutí Anežky o rozvodu vzniklo hned po obědě. Matka jí sdělila, že ženichovi kamarádi se hrozně opili. Nevěsta se naštvála, že si je má ženich hlídat, a trvala na rozvodu. Tenkrát jejich manželství zachránil mladší bratr nevěsty, který ji přesvědčil, že je v tom ženich Pavel nevinně. Nemůže přece každého hlídat, jestli nepřehání pití. Tak zažehnal první pokus o rozvod.

Další rozvod hrozil, když byli u přátel a nastal první pokus o prohození partnerů. Kamarádovi to nešlo, ale Pavel s paní domácí se načechrávali. Anežka se urazila. Možná proto, že si sama neužila. Ale hlavně jí vadilo, že vznikla erotická atmosféra mezi Pavlem a ženou kamaráda. Sbalila se a utekla.

Pavel byl naštvaný, jel od nich přímo do práce. Volal jí až v deset hodin. Anežka vysvětlovala, co se v ní dělo. Po návratu z práce se vše

v horké náruči urovnalo. Pavel byl vynikající milenec, vášnivý a vytrvalý. Naprosto si vyhovovali.

Jednou byli doma, popíjeli a povídali si. Pavel řekl něco nevhodného. Anežka se naštvála. Sbalila spacák a chtěla odejít. Pavel ji chytil a ptal se jí, kam jde.

„Jdu spát do výtahu. Tady nebudu,“ pronesla hrdě.

„Uvidí tě tam nájemníci, až se budou vracet domů,“ namítal.

„To nevadí. Určitě pochopí, jak se mám s tebou špatně.“

Za chvíli zkusila prchnout znovu. Pavel ji zase chytil. Anežce se zalíbilo, že ji chytá. Cítila, jak moc o ni stojí. Zkusila ještě párkrát utéct. Naposledy ji Pavel přestal chytat: „Jestli tam chceš přespat, tak si jdi.“

„Nechci, tady je mi líp,“ usmála se a přestala prchat.

Vedli dlouhé rozhovory o svých názorech i citech, o touhách. Naučili se spolu přemýšlet o věcech a rozebírat události. Jejich vztah sílil.

Jednoho dne se rozhodli, že v létě pojedou na dovolenou.

„Mohli bychom jet k moři, co říkáš?“ navrhla Anežka.

„Jak myslíš...“

„Nemáš rád moře?“

„Nic mi to neříká. Nikdy jsem tam nebyl.“

„Vážně? Vždyť tvoje matka jezdí k moři každé léto.“

„Ano, ale nikdy nás nevzala. Říká, že si od dětí musí odpočinout.“

Tohle Anežka nechápala. Pochází ze čtyř dětí a rodiče je vždycky brali s sebou.

Vydali se do východního Německa. Při prvním koupání v Baltu se zeptala manžela, jak se mu moře líbí.

„Jo, dobré, jen trochu ledové.“

Manželka se začala smát. Všimla si, že jeho pánská okrasa se ledovou vodou scvrkla. Občas si na to vzpomněla a žertovala, že jeho mocný úd se scvrkl do mínusu.

Moře si oba zamilovali a jezdili k němu spolu dlouhá léta, hlavně do Chorvatska. Tam byla voda teplá. Možná ještě je. Jinam ani nechtěli.

Žili spolu krásný život plný lásky a dobrodružství. Občas přišly trable, ale všechny překonali. Až na jeden veliký problém. Pavel vážně onemocněl.

Po dvou letech léčení zákeřné chorobě podlehl. Bylo jim sedmdesát let, když odešel manžel Pavel. Prohrál svůj život v boji s nemocí.

Na poslední dny si ho vzala Anežka domů. Má na tuto dobu krásné vzpomínky. I na celý společný život.

Tentokrát bylo zle i s Anežkou. Denně mluvila dlouhé rozhovory se svou sestrou a bratrem. Nechtěla utěšovat. Jen potřebovala cítit, že s ní někdo je, věnuje pozornost a má ji rád.

Ale po pravdě řečeno, neviděla žádnou budoucnost.

Sestra ji utěšovala: „Za čas bude líp.“

Anežka se ptala: „Kdy? Za týden? Rok? Deset let?“ Věděla, že ji nic hezkého nečeká.

Mladší dcera její sestry moc pomohla s Pavlem. Po jeho odchodu často Anežce volala a ptala se, co ten den jedla. Teta Anežka si

s hrůzou uvědomila, že ten den snědla jen jeden rohlík a zapila vodou. Pochopila, že se musí upnout na pravidelnou stravu a pečlivě brát všechny léky. Nebo hrozí konec i pro ni.

Od té doby se musela neteři hlásit a vyjmenovat celý denní jídelníček, který opravdu snědla.

Tím jí neteř zachránila život. Anežka to ví a velmi si neteře váží. Uvědomila si: „Je vidět, že přemýšlí o druhých, a to je velký dar. Málokdo to umí.“

Za rok po manželově smrti se zčista jasna objevil ctitel. Dlouho nemohla uvěřit tomu, že má o ni opravdu zájem. Vypadala jako kost a kůže, po celém těle se jí nadělaly vrásky. Po skonu Pavla hodně a naráz zhubla. Vypadla hrozně.

Ctitel jí sdělil: „Máš hezký zadek.“

„To asi špatně vidíš,“ podotkla bez nadšení.

Sestra jí na to řekla: „Neblázni, on vidí úplně jiné věci, než ty.“

A měla pravdu.

Rozvinul se mezi nimi nádherný vztah. Prožívají obrovské milostné vzrušení, krásný sex a hluboké psychické obohacení a souznění. Mají stejný humor, moc rádi si povídají o čemkoliv. Velmi si váží jeden druhého, respektují se. Oba žasnou, že je něco tak nádherného potkalo v jejich pokročilém věku. On je mladší o pět a půl roku a Anežka si dělá legraci, že ji klofnul zajíc.

Několikrát mu řekla, že jí zachránil život. A je to pravda. Bez něho by se určitě utrápila.

Na věku nezáleží. Nejdůležitější na světě jsou kvalitní vztahy.

Výběr z desítek knih Hany Militké

Monique s.r.o. 1: Záhadné úmrtí

Hana Militká přináší novou krimi sérii nazvanou MONIQUE s.r.o.

V 1. díle s podtitulem Záhadné úmrtí se setkáme s hlavní hrdinkou Monikou, která se snaží s manželem Hynkem rozjet vlastní cestovní kancelář. Nečekané události je však místo k cestování přinutí k boji se zločinem.

Nová série je jiná v tom, že budou jednotlivé díly na sebe navazovat. Můžete se těšit, Monika se brzy vrátí.

https://eknihyjedou.cz/monique_1

Seznámení (1. díl ze série Krimi)

Poručík Anna Kvapilová ukončila vysokou policejní školu a získává své první zkušenosti s detektivní prací. Dokáže obstát v náročné životní zkoušce?

<https://www.palmknihy.cz/ekniha/seznameni-342691>

Čaroděj

Autorka mnoha úspěšných detektivek přichází s napínavým konspiračním románem Čaroděj. Hlavní postavou je Jiří Veselý, který vede důležité setkání „kandidátů“. Nominovali je nejmocnější tohoto Světa. Všichni musí projít náročnou Zkouškou, aby jeden z nich získal nejdůležitější funkci ve struktuře Velké Evropy. Vyhraje Lord Harry? Nebo mladý syn italského mafiána? Či Němka Brunhilda, přezdívaná Sušená sardel? Možná...

<https://www.palmknihy.cz/ekniha/carodej-205669>

BOŽÍ MLÝNY

Saša Nový

1. Snídaně

Martin měl hlad. Ráno se nestihl nasnídat, ale pospíchal. Na celé dopoledne měl domluvené pohovory s novými brigádníky. Víkend si dovolil strávit doma u mamky. Během sezóny na to neměl vůbec čas. Práce správce hradu mu zabírala všechnen, nejen volný, čas. Když před pěti lety nastupoval na tuhle pozici, netušil, že práci bude muset obětovat i svůj soukromý život. Za ty roky si však zvykl. Hlavně díky tomu, že svou práci měl rád a splnil se mu sen. Kdo mohl říct, že je purkrabím na středověkém hradě?

Ve chvíli, kdy projel Prahou a vyjel na dálnici směr Mladá Boleslav, měl chuť zastavit u první čerpací stanice. Žaludek se hlásil o svá práva stále naléhavěji. Martin si okamžitě představil kávu z automatu a předraženou sušenku. Bylo to lákavé, ale nakonec odolal. Do Boleslavi to měl něco přes půl hodiny a hned u sjezdu z dálnice byl mekáč.

Říká se, že hlad má velké oči. Martin si objednal snídaňové menu. Na chvíli přemýšlel, že by snědl i dvě porce. Naštěstí zvítězil zdravý rozum a s tácem odešel k nejbližšímu volnému stolku.

„Je tu volno?“ zeptal se blondatý mladík s krásným úsměvem.

Martin si vychutnával každé sousto a neznámý ho vyrušil. Přesto se zachoval slušně a mlčky přikývl. Po chvíli mu začalo vrtat v hlavě,

proč si neznámý sedl zrovna k němu, když kolem bylo spoustu volných stolků. Na druhou stranu mu to nebylo nepříjemné. Kluk naproti byl sympaťák, štíhlé postavy a měl úžasně krásné rty a úsměv. Alespoň se bylo na koho dívat. Jediným ALE byl věkový rozdíl. Martinovi bylo pětáctýřicet a neznámého odhadoval sotva na dvacet let.

„Mají to dobré. Jen kdyby to nebylo tak drahé,“ pokusil se neznámý o rozhovor.

„No jo, co se dá dělat. Není to jako bufet na náměstí,“ pokrčil rameny Martin a napil se kávy.

„Vy jste odsud?“

„Jen projíždím,“ odpověděl ze slušnosti Martin. Kluk naproti se mu sice líbil, ale tlačil ho čas. Za půl hodiny už měl sedět v kanceláři. Tušil, že Anička, jeho kastelánka, už nervózně pobíhá po kanceláři a z okna vyhlíží, kdy Martin dorazí.

„Také nejsem místní,“ usmál se neznámý.

Martin dojedl a dopil. Zvedl se, vzal tácek a šel ho odnést do boxu. Rovnou si umyl ruce. Bundu s baťohem nechal na vedlejší židli. Šel jen dva, tři metry. Když se otočil, aby se vrátil ke stolu, neznámý tam už nebyl. „To byla rychlost,“ ušklíbl se Martin a pomalu se vracel ke svému místu. Bunda s baťohem byly na svém místě. Vzal věci do ruky a vyšel z fast foodu ke svému autu.

„Kde se flákáš, šéfe!“ privítala Anička nervózně svého nadřízeného, když vešel do kanceláře.

„Hezký den,“ usmál se Martin, pověsil bundu na věšák a z baťohu vyndal notebook, který nosil stále sebou, „také tě rád vidím. Venku

jsou úplné davy zájemců, nemohl jsem kolem nich projít,“ culil se a posadil ke svému stolu.

„No právě!“ začala se rozčilovat kastelánka, „ozvali se mi tři zájemci, ale vlak měl zpoždění a ujel jim autobus, co sem jezdí. Čekají v Sobotce na náměstí.“

„Mohla jsi zavolat, já bych je po cestě nabral.“

„Už víc jak půl hodiny ti volám, ale nebereš to!“

„To není možné,“ divil se Martin a šel ke své bundě, aby z kapsy vyndal telefon. Sáhł do prázdna. Mobil tam nebyl. Vyděšeně se začal prohledávat. Jako střelený vyběhl z kanceláře. Průjezdem prolétl, jako by mu bylo znovu dvacet. Telefon nenašel ani v autě. V tu chvíli ho polil studený pot.

Martin a jeho mobil byly nerozlučná dvojice. Jeden bez druhého neudělal ani krok. Sdíleli spolu i ty nejintimnější chvíle na toaletě a podobně.

„Našel jsi ho?“ zeptala se nesměle Anička. Nemohla přehlédnout, že její šéf je na pokraji zhroucení.

Martin si znovu prošacoval bundu. Potom se vrhl k baťoħu. Ale ani tam svůj iPhone nenašel. „To byl určitě ten zmrď!“ vykřikł Martin nenávistně a těžce dosedł na svou židli.

„Vysvětlíš mi to?“ zeptala se nechápavě kastelánka.

Martin jen znechuceně mávl rukou. Na internetu si našel kontakt na svého operátora a z pevné linky zavolal. Okamžitě nahlásil krádež telefonu a nechal zablokovat své číslo. Měl sice neomezený tarif, ale nechtěl, aby mu přišel účet za hovory na placené linky a do Jižní

Ameriky. Když konečně odložil sluchátko, zapálil si cigaretu a nešťastně se podíval na svou kolegyni.

„Vidím, že jsi přišel o svou nejoblíbenější hračku, ale pořád nevím, co se stalo.“

Trvalo to ještě nějakou chvíli, ale když se Martin konečně trochu uklidnil, začal Aničce vyprávět své ranní setkání s neznámým klučinou v mekáči. Byl si zcela jistý, že mobil mu ukradl neznámý mladík.

Kastelánka se nejdříve tvářila vyděšeně. Ale postupem času se začala culit. Přesto se snažila ovládat. Dokázala si představit, jak jejího šéfa celá událost vykojila. Kdyby se to stalo jí, šílela by určitě víc. Přesto si nedokázala odpustit malé rýpnutí. „Už několikrát jsem ti, šéfe, říkala, že ne každý hezký kluk je i poctivý.“

„Ha ha ha,“ ušklíbl se Martin. Věděl, že jeho kolegyně má pravdu. To, že je na kluky, nebylo na hradě žádným tajemstvím. Všichni jeho kolegové to věděli. Martin se však držel zásady, že co je v domě, není pro mě. Někdy to bylo těžké, v sezóně tu měl i čtyřicet brigádníků a spousta z nich byli hodně pěkní kluci. Ale ani tak Martin nepolevil ze své zásady. Nakonec se nechal okrást neznámým klučinou při snídani v mekáči. „Až tady skončíme, musím zpátky do Boleslavi pro novou sim kartu.“

„Pro ty zájemce o brigádu mám zajet sama, nebo tam pojeděš ty?“

Mlčky jí podal klíče od svého auta. Anička pochopila. Vzala si je a vyšla z kanceláře. Potřeboval alespoň trochu času, aby se vzpamatoval. Ten telefon ho hodně mrzel, ale nejvíc se ho dotklo, že se nechal tak hloupě okrást. Navíc od kluka, který se mu tolik líbil.

Martin měl dvě zásady, které dodržoval. Nikdy si nezačínal nic s nikým, koho zaměstnával. Druhá zásada byla, že nepil alkohol v práci. Už jen proto, že to samé vyžadoval po svých podřízených. Dnes však udělal výjimku. Zázitek z fast foodu ho rozhodil natolik, že zaběhl do svého bytu, který na hradě měl, a dal si panáka becherovky. Nakonec zhřešil víc a dal si druhého. Potom si šel vyčistit zuby a vypláchnout pusou ústní vodou a vrátil se do kanceláře.

2. Pohovor

„Vezmeš si ty čtyři? Já musím znovu do města, čekají tam další dva,“ vyhrkla zadýchaně Anička, když nakoukal do kanceláře. „Ono jich přijelo víc, jen o sobě nevěděli.“

„Pošli je sem do kanceláře. Udělám jim kávu a počkáme, až se vrátíš s ostatními.“

Během chvíle se do jeho království nahrnuly dva kluci a dvě holky. Po svém ranním zklamání si Martin odpustil hodnocení jejich fyzických kvalit a přátelsky se na všechny usmál. „Vezměte místo tady na sedačce, a kdo si dá kávu nebo čaj?“

„Já bych si dal kávu,“ ozval se klučina s afro účesem na hlavě. Všichni ostatní se jen nesměle rozhlíželi po kanceláři.

„Dobře, ty kávu. Co zbytek?“

Po chvíli ticha se nakonec vyjádřili i ostatní. Martin je nechtěl trápit. Uměl si představit, jak se mnozí z nich cítí. Všichni to byli lidé kolem prahu dospělosti. Jejich životopisy měla u sebe Anička.

Když sám nastupoval před lety na hrad, myslel si, že se z toho zblázní. Vždycky miloval historii a hlavně středověk. Najednou seděl v té samé kanceláři, kde dnes sám úřadoval, a měl pocit, že to nerozdýchá. Byl nervózní a zároveň nadšený, že je jen krůček o toho, aby mohl pracovat na jednom z nejzachovalejších středověkých hradů v Čechách.

Martin postavil na stůl dvě kávy a dva hrnky s čajem. Zároveň tam přidal misku se sušenkami, které připravila Anička. Ona byla ještě větší sociál než Martin. Potom osazenstvo vybědl, aby se nestyděli a pochutnali si.

„Mohla bych si zakouřit?“ ozvala se slečna rozměrnějších tvarů.

„Nemám s tím problém, sám také kouřím,“ usmál se Martin a přinesl na stůl popelník.

Nebylo to sice zrovna správné, ale on tu nebyl od toho, aby suploval výchovu rodičů. Jestli kouřili, byla to jejich věc. Ani ho nepřekvapilo, že kromě kluka s afro účesem si zapálili všichni. Ještě dřív, než ochutnali sušenky a nápoje, které si objednali. Navíc ta silnější slečna se mu začala zamlouvat. Hledal průvodce a bylo vidět, že tahle zřejmě neměla problém s komunikací. Ne každý, kdo měl rád historii, dokázal předstoupit před skupinu třiceti, někdy čtyřiceti lidí a způsobem, které by návštěvníky zaujal, je odprovázet na hodinové prohlídce.

„Už jsme tady všichni,“ oddychla si Anička, když vrazila do kanceláře. V patách jí byli poslední dva zájemci o práci průvodce.

„Běž se vydýchat, udělám jim taky něco k pití, potom se do toho pustíme,“ naklonil se Martin ke své kastelánce.